

63. møde

Onsdag den 20. marts 1996 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

2) Første behandling af lovforslag nr. L 218:
Forslag til lov om ændring af lov om friskoler m.v., lov om gymnasiet m.v. og lov om kursus til højere forberedelseseksamen og om studieforberedende enkeltfagsundervisning for voksne m.v. (Tilskudsbestemmelser m.v.).
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen).
(Fremsat 13/3 96).

3) Første behandling af lovforslag nr. L 219:
Forslag til lov om ændring af lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler. (Habilitetskrav, anbringelse af likvide midler, elevbetaling, bygningstilskud, elevstøtte, refusion m.v.).
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen).
(Fremsat 13/3 96).

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:
Forslag til lov om undersøgelse af Nørrebro-sagen.
Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 13/3 96).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 94:
Forslag til folketingsbeslutning om forbedret forbrugerbeskyttelse i købeloven.
Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.
(Fremsat 21/2 96).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 101:
Forslag til folketingsbeslutning om at trække blokadedirkulæret tilbage.
Af Jette Gottlieb (EL) og Søren Søndergaard (EL).
(Fremsat 27/2 96).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Jan Kørpe Christensen (FP), Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Annette Just (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om fritagelse af kommunerne for pligten til at tilbyde modersmålsundervisning af fremmedsprogede børn. (Beslutningsforslag nr. B 113).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Jan Kørpe Christensen (FP):
Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om fritagelse af kommunerne for pligten til at tilbyde modersmålsundervisning af fremmedsprogede børn. (Beslutningsforslag nr. B 113).

Jeg henviser i øvrigt til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 1672

1) Til statsministeren af:
Tom Behnke (FP):
»Vil statsministeren som konsekvens af udenrigsministerens misinformation af Folketinget foranledige, at der bliver iværksat en tilbuds-gående uvildig undersøgelse af Tom Lisborg-sagen og Udenrigsministeriets håndtering af sagen?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til notat fra advokat Henrik Holm-Nielsen af 17. august 1995, notat fra advokat

Henrik Holm-Nielsen af 1. december 1995, Tom Lisborgs notat »Væsentligste oplysninger, som udenrigsministeren har meddelt Folketinget om ansvaret for forbytningen« af 22. oktober 1995 samt Tom Lisborgs notat »Læsevejledning: Udenrigsministeriet har givet Folketinget vildledende urigtige oplysninger« af 4. februar 1996.

Tom Behnke (FP):

Spørgsmålet har to sider, i og med at der lægges op til en tilbundsående uvildig undersøgelse både af selve Tom Lisborg-sagen, men også – lige så væsentligt eller måske endda mere væsentligt – af Udenrigsministeriets håndtering af sagen. Selve Tom Lisborg-sagen har jo været belyst på mange forskellige måder, men en mere tilbundsående, bred undersøgelse mangler vi fortsat, og mest væsentligt: vi mangler en undersøgelse af Udenrigsministeriets håndtering af sagen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

For fire uger siden stillede hr. Tom Behnke mig 10 spørgsmål – jeg gentager: 10 spørgsmål – til skriftlig besvarelse i samme sag. Dem har jeg svaret på.

Jeg henviste i min besvarelse til en udtalelse fra Udenrigsministeriet, hvori det bl.a. var anført, at sagen efter en langvarig sagsbehandling fandt sin politiske afgørelse i Folketinget med Finansudvalgets beslutning den 22. marts 1995.

Det fremgik også, at udenrigsministeren nu har fundet det rigtigst ikke at besvare yderligere spørgsmål i sagen.

I fortsættelse heraf skal jeg meddele, at svaret på det stillede spørgsmål er nej. Og jeg har ikke mere at tilføje.

Tom Behnke (FP):

Det forekommer jo lidt underligt, at statsministeren ikke vil svare yderligere, når det er et faktum, hvilket der er dokumentation for, at udenrigsministeren har misinformeret Folketinget.

Jeg vil høre, om statsministeren virkelig mener, at udenrigsministeren på den måde blot skal have lov til at misinformere Folketinget, med den konsekvens, det jo har haft, nemlig at Folketinget traf en forkert beslutning, da beslutningsgrundlaget var forkert.

Jeg vil høre, om statsministeren virkelig mener, at der ikke er yderligere at svare på det her.

Jeg forstår godt den ene halvdel af argumentationen for, at statsministeren ikke vil svare – at man mener, der er taget retslige skridt osv. – men det ændrer jo ikke på det faktum, at udenrigsministeren har misinformeret Folketinget. Jeg synes, det er en særskilt del af denne sag, som man meget nemt kan svare på, uanset hvordan Tom Lisborg-sagen så i øvrigt er forløbet.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, statsministerens manglende vilje til at besvare hr. Tom Behnkes spørgsmål efterlader tvivl om, om regeringen i den her sag har noget at skjule. Jeg vil gerne opfordre statsministeren til at besvare det spørgsmål, som er stillet af hr. Tom Behnke.

Jeg vil også spørge statsministeren: Når det nu er kommet frem i Berlingske Tidende i går, at man har nægtet Tom Lisborg aktindsigt i hans egne sager, hvilket man jo som udgangspunkt efter partsoffentlighedsloven ikke må, og bagefter nægter at drøfte Udenrigsministeriets håndtering af den her sag med folketingsmedlemmerne, risikerer vi så ikke, at Udenrigsministeriet faktisk i øjeblikket træffer forkerte afgørelser under dække af, at man ikke vil udtale sig, fordi der løber en retssag?

Hermed sluttede Spørgsmålet.

Spm. nr. S 1673

2) Til statsministeren af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren foranledige, at der dispenseres fra forældelsesfristerne i Tom Lisborg-sagen, mens undersøgelsen af Udenrigsministeriets håndtering af sagen står på?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1672.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Svaret på det første spørgsmål var nej. I konsekvens af det er svaret på det andet spørgsmål også nej. Og jeg har ikke mere at tilføje.

Tom Behnke (FP):

Det er klart, at statsministeren naturligvis selv vurderer, hvorvidt han vil svare på de spørgsmål, der bliver stillet, og det må så få de konsekvenser, som det må få. Men jeg vil dog alligevel tillade mig at stille et supplerende spørgsmål, nemlig om statsministeren er bekendt med, at da hr. Tom Lisborg søgte om at få fri proces, sendte Udenrigsministeriet et papir over til Civilrettsdirektoratet, hvor man gjorde opmærksom på, at der netop lå et aktstykke, hvori der står, at der ikke er begået nogen fejl fra dansk side.

På det grundlag har myndighederne så vurderet – naturligt nok – at der ikke er grundlag for at give fri proces. Det er vel heller ikke underligt, at en embedsmand, der sidder og skal bevilge fri proces, er påvirket af, at Udenrigsministeriet fremlægger et aktstykke, hvori der står, at der er ikke begået fejl fra nogen dansk myndigheds side.

Er det ikke lidt betænkeligt, at Udenrigsministeriet på den måde har undersøgt sig selv? At Udenrigsministeriet har frikendt sig selv? Ville det ikke være hensigtsmæssigt, om man på grund af de meget snævre tidsfrister, der er, dispenserede fra tidsfristerne, således at vi kunne få en tilstrækkelig belysning af sagen?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at statsministerens manglende vilje til at svare på spørgsmål nærmer sig en arrogance, som vi skal tilbage til hr. Uffe Ellemann-Jensens tid som udenrigsminister for at finde tilsvarende eksempler på. Det synes jeg er beklageligt, og jeg synes, det er meget beklageligt, at statsministeren afviser at gå ind i en besvarelse af mit spørgsmål, om vi kan være i en situation, hvor Udenrigsministeriet træffer forkerte beslutninger med hensyn til partsoffentlighed i denne sag og gør det, fordi man har nogle hensyn af mere politisk art, som man gerne vil varetage, fordi man vil dække over den amerikanske efterretningstjeneste, eller hvad det nu kan være.

Men det kan jo ikke begrunde, at man tilsidesætter reglerne om partsoffentlighed, og jeg synes ikke, at statsministeren kan nægte her i Folketinget at besvare så konkret et spørgsmål: Overtrædes partsoffentlighedsloven rent faktisk af Udenrigsministeriet?

Formanden:

Ja, spørgsmålet er altså sluttet, når det ikke besvares fra den pågældende minister. Så vi må nok erklære, at spørgsmålet er sluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1663

3) Til landbrugs- og fiskeriministerens af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Hvad vil regeringen gøre for at sikre, at de danske forbrugere fortsat kan garanteres muligheden for at undgå at købe gensplejsede fødevarer, herunder sikring af Ø-mærket som et gensplejsningsfrit mærke?«

Skriftlig begrundelse

Den aktuelle sag med import af genmanipulerede sojabønner fra USA bliver tilsyneladende den rambuk, som storkapitalen benytter for at påtvinge de europæiske forbrugere at acceptere genmanipulerede fødevarer. Sagen er yderst principiel, da en dansk eftergivelse over for USA's og EU's pres for accept af genmanipulerede sojabønner én gang for alle vil åbne for gensplejsede fødevarer og hermed for en hidtil uhørt risiko for miljø og sundhed i verdenshistorien, jf. den britiske regerings uafhængige panel vedrørende bæredygtig udvikling, som i New Scientist for nylig er citeret for at udtale, at »Efter pesticider, thalidomid, asbest og CFC bliver genmodificerede organismer sandsynligvis den næste store katastrofe inden for miljø eller sundhed.«

Folketinget har tidligere krævet, at gensplejsede fødevarer skal mærkes af hensyn til forbrugerne. Når EU nu kræver, at Danmark ikke må håndhæve et mærkningskrav, er spørgsmålet, hvorledes regeringen da vil opfylde befolkningens ønske om, at de skal kunne undgå at købe gensplejsede fødevarer eller fødevarer, hvori indgår genmanipulerede råvarer som f.eks. genmanipuleret foder.

Fra Enhedslistens side har vi tidligere hævdet, at mærkningskravet var et hult krav, som reelt ikke vil blive indfriet af regeringen. Sagen her bekræfter, at toget allerede er kørt.

Imidlertid har regeringen fortsat mulighed for at garantere befolkningen en valgmulighed ved at sikre, at Ø-mærket ikke vil komme til at omfatte genmanipulerede fødevarer. Det skal tilføjes, at den gensplejsede sojabønne alene er udviklet for at gøre den modstandsdygtig over for pesticidet »Roundup« og dermed knyttet til en intensiv kemisk landbrugsdrift.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil blot sige, at siden vi har stillet spørgsmålet til landbrugs- og fiskeriministeren, er det jo blevet yderligere aktualiseret af, at det nu varsles, at man på fredag kan forvente et flertal i Europa-Kommissionen for, at den omtalte sojabønne ikke kan mærkes i det danske system.

Samtidig er jeg også bekendt med, at ministeren har et initiativ i gang for at forbyde gensplejsningen i varer med dansk Ø-mærke. Jeg synes, at det ville være udmærket, hvis ministeren også kunne kommentere de to ting og fortælle, hvordan status er.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det første vil jeg ikke kunne kommentere, da det ikke ligger under min ressort, så det ville ikke være fair og rimeligt. Og da sundhedsministeren senere vil redegøre for regeringens holdning til gensplejsede fødevarer generelt, skal jeg alene forholde mig til spørgsmålet om anvendelse af genetisk modificerede organismer i økologisk produktion.

Jeg kan oplyse, hvorledes vi fra Landbrugs- og Fiskeriministeriets side har forholdt os med hensyn til anvendelse af genetisk modificerede organismer i økologiske produktioner.

Den nuværende rådsforordning om økologi tager ikke udtrykkelig stilling til, om GMO'er, som vi kalder dem i daglig tale, kan anvendes i økologisk produktion. Det gælder også produkter, der er afledt af GMO'er.

Den eneste reference til GMO i forordningen findes i et bilag, hvoraf det fremgår, at såfremt en stående komité vedrørende økologispørgsmål træffer beslutning om det, kan GMO'er tillige anvendes i kategorien »Ingredienser, som ikke er af landbrugsoprindelse«. Der er her tale om enzymer og hjælpestoffer, men der er ikke truffet en konkret beslutning om at tillade anvendelse.

Økologiforordningen omfatter kun vegetabiliske produkter. Forud for forhandlingerne om den seneste ændring af forordningen anmodede vi Kommissionen om at medtage forbud mod anvendelse af GMO'er i ændringsforslaget, fordi anvendelse af genetisk modificerede organismer efter dansk opfattelse er i modstrid med den økologiske grundtanke. Kommissionen medtog ikke et sådant forbud i ændringsforslaget, så under forhandlingerne om Kommissionens forslag blev der fra dansk side lagt stor vægt på, at det var nødvendigt at medtage et forbud mod

anvendelse af GMO'er eller produkter afledt heraf i økologisk produktion.

På tidspunktet for forhandlingerne verserede der en sag ved EF-Domstolen om, hvorvidt det havde været lovligt at vedtage et bilag om mulighed for at beslutte, at genetisk modificerede enzymer og hjælpestoffer kan anvendes i økologiske produkter. Kommissionen ville derfor ikke på grund af retssagen medtage bestemmelserne om et forbud mod anvendelse af GMO'er, og da der ikke kunne skabes enighed om et sådant forbud i Ministerrådet, blev Kommissionen i stedet pålagt at følge markedsudviklingen, herunder særlig forbrugerholdningerne på det økologiske område, og på basis heraf samt på basis af bidrag fra medlemslandene at udarbejde en rapport.

Fristen for medlemslandenes bidrag udløb i oktober 1995, og senest i oktober 1996 skal Kommissionen forelægge rapporten for Rådet, og rapporten skal være ledsaget af eventuelle forslag til ændring af økologiforordningen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil spørge, om ministeren så vil tage initiativ til at sikre det danske Ø-mærke inden da. Er det rigtig forstået, at der er forslag fra Plantedirektoratet om, at man indfører det i det danske mærke? Det står heller ikke udtrykkeligt dér. Er det sådan, at ministeren vil indføre det, inden der skal aflægges rapport i oktober i EU?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvis gensplejsede fødevarer nu bliver godkendt i USA, bl.a. i forbindelse med disse her sojabønner, som sundhedsministeren senere skal komme ind på, men det først vil være muligt at få fremlagt et forslag i oktober 1996 – sådan forstod jeg det – med eventuel vedtagelse på et senere tidspunkt, formentlig engang i 1997 eller 1998, hvis vi er heldige, hvad er så retstilstanden i den mellemliggende periode? Er retstilstanden så sådan, at vi ikke må sikre os her i Danmark, at økologiske fødevarer friholdes for gensplejsede organismer?

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg gerne sige – og det gælder også hr. Keld Albrechtsen – at jeg først og fremmest vil bruge kræfterne i forhold til den debat, vi har i EU i øjeblikket.

Jeg har et brev fra landbrugskommissæren, som har instrueret sine tjenestegrene om, at der ikke, før Kommissionens rapport foreligger, må foreslås, at GMO'er tillades anvendt; det var så svar på det sidste spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stillede. Så før den er afsluttet, vil den retstilstand, vi har i øjeblikket, ikke kunne ændres, som jeg forstår det her.

Til hr. Bent Hindrup Andersen omkring Ø-mærket vil jeg sige: Jeg synes, det er forhastet på nuværende tidspunkt at vurdere det; vi har ikke den endelige beslutning i EU-sammenhæng.

Hvis vi skal ændre det danske Ø-mærke – jeg understreger: *hvis* vi skal – skal det jo så være et kvalitetsmærke, og det har nogle andre konsekvenser, så dér skal vi efter min bedste overbevisning tænke os godt om.

Men det korte af det lange er, at kampen, kan man sige, her og nu står for at gennemføre de danske synspunkter i EU-sammenhænge, og det er det, jeg vil koncentrere kræfterne om i den kommende tid.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er enig i, at der skal gøres en indsats dér, men det udelukker vel ikke, at vi præciserer det så hurtigt som muligt, at der i produkter med det danske Ø-mærke ikke kan bruges genmodificerede produkter. Og i den forbindelse vil det vel også styrke positionen i forhold til debatten i EU, at vi har det sådan herhjemme.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det danske synspunkt er meget velkendt, og det, som hr. Bent Hindrup Andersen nu beder om, vil jeg godt ofre en tanke og en overvejelse. Men jeg synes, det er meget vigtigt, at vi i første omgang koncentrerer kræfterne i forhold til den diskussion, der er i EU-sammenhæng.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1457

4) Til justitsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at Ungdomshuset på Jagtvej i København efter genopbygning oven på branden i januar 1996 ikke genopstår som arnested for kriminalitet?«

Frank Dahlgaard (KF):

I slutningen af januar brændte Ungdomshuset eller BZ-huset, som nogle kalder det, på Jagtvej i København, og det er et hus, som helt tydeligt har været arnestedet for autonomes udfald – med eller uden hætte – mod samfundet ved at overfalde burgerrestauranter og formentlig også som arnested eller udgangspunkt for 18. maj-urolighederne.

Nu er stedet brændt, og det er på tale, at det skal bygges op igen. Og jeg vil spørge: Hvad agter ministeren at foretage sig for at undgå, at dette ungdomshus igen skal blive arnested for kriminalitet?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ungdomshuset tilhører som bekendt Københavns Kommune, og kommunen har stillet det til rådighed for forskellige ungdomsgrupper.

Politiet har på forespørgsel for mig oplyst, at der i lang tid inden branden ikke har været problemer af politimæssig art med hensyn til Ungdomshuset, og det er politiets vurdering, at der ikke for tiden er anledning for politiet til at foretage sig noget særligt, at tage særlige initiativer omkring Ungdomshuset, også hvis Ungdomshuset genopføres og anvendes på samme måde som før.

Men det er naturligvis klart, at hvis genåbning af Ungdomshuset giver anledning til politimæssige problemer, ja, så vil politiet foretage det fornødne for at opretholde ro og orden.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret, som jeg nok synes er lidt svagt; her var en anledning til at give udtryk for en holdning.

Jeg vil på baggrund af det, ministeren siger om, at politiet ikke i lang tid har rykket ud eller har haft efterretning om, at der var uro, spørge, om ministeren er klar over, at naboerne og dem, der bor omkring Ungdomshuset, ofte ringer til politiet, fordi de er utrygge, fordi der er larm, og fordi der sker ting omkring Ungdomshuset, som er helt uacceptable, og så bliver de spurgt, om der er nogen, der er i livsfare, og når der ikke direkte er det, siger politiet: Jamen så kommer vi ikke, for vi skal have en hel skovvogn fuld af kampklædte betjente, og det kan vi ikke klare. Er ministeren klar over det?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg synes, det er meget vigtigt, at alle vore kommuner og også Københavns Kommune fører en

aktiv børne- og ungdomspolitik. Jeg tror, mange problemer med kriminalitet kunne forhindres, hvis vi var mere forebyggende, bl.a. gennem en aktiv børne- og ungdomspolitik. Det tror jeg også er det, der er Københavns Kommunes hensigt med de initiativer, de tager her.

Jeg kan henholde mig til politidirektørens svar om, at huset ikke i en periode, inden det brændte, gav anledning til politimæssige problemer, og at man ikke vurderer, at det vil give anledning til politimæssige problemer, hvis det bliver genopført og genanvendt i ungdomspolitisk hensigt, men at man naturligvis, hvis der bliver problemer, vil gribe ind.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret.

Til slut kunne jeg tænke mig at spørge ministeren, om han kunne forestille sig, at der kunne opføres et sådant ungdomshus i Vedbæk eller Holte med sådanne aktiviteter, uden at det blev lukket lige med det samme.

Og vil ministeren være meget opmærksom på, om en eventuel genopførelse og restaurering af det indre, sådan at det igen bliver til et ungdomshus, fører til de samme tilstande, som der var i den sidste lange periode, før huset brændte, og vil ministeren så være klar til at gribe ind?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg håber som sagt, at alle kommuner fører en aktiv børne- og ungdomspolitik. Det er noget af det vigtigste i forbindelse med bekæmpelse af kriminalitet.

Hvilke konkrete problemer der er af politimæssig art, må politiet på stedet tage stilling til, og hvis der bliver problemer her, så vil politiet også tage sig af det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1662

5) Til sundhedsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvilken strategi vil den danske regering anvende i forhold til EU's tilsidesættelse af det danske krav om mærkning af gensplejsede fødevarer?«

Skriftlig begrundelse

Såfremt Danmark i indeværende uge stemmes ned af de andre EU-lande i sit krav om mærkning af importerede sojabønner fra USA, kan det frygtes, at hensynet til USA's landbrugseksport til EU og hensynet til den danske EU-politik får den danske regering til at acceptere, at genmanipulerede fødevarer ikke kan kræves mærket, så forbrugerne ikke som ønsket af Folketinget får valgmuligheden, når de køber fødevarer. Den aktuelle sag er, som det også fremgår af tilkendegivelsen fra USA's ambassade i København, jf. Politiken den 12. marts 1996, yderst principiel og vil derfor danne grundlag for hele den fremtidige danske politik på området.

Keld Albrechtsen (EL):

Ifølge Information i dag er der jo sket det, at sagen om det, vi her taler om, nemlig gensplejsede produkter, har taget en ganske alvorlig vending i løbet af ugen, og det er nu sådan, at EU på fredag vil give godkendelse af genmanipulerede sojabønner fra USA, som også vil kunne bruges bl.a. i salatolie og margarine til butikkerne her i Danmark og det uden en mærkning, der sikrer, at de danske forbrugere kan se, at der er gensplejsede organismer i disse varer. Derfor håber jeg, at ministeren vil give tilsagn om, at Danmark vil blokere for en sådan beslutning på fredag.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Den sag, som hr. Albrechtsen refererer til, drejer sig jo om den EU-sag, hvor vi må forvente, at EU – som det rigtigt blev sagt – giver tilladelse til, at der kan markedsføres en genmodificeret sojabønne. Godkendelsen vil indebære, at sojabønnen kan importeres til et europæisk land og så bearbejdes videre til produkter som sojamel og olie. I denne sag har regeringen krævet sojabønnen mærket.

Det er min opfattelse, at EU-godkendelsen ikke vil være ensbetydende med, at sojabønnen samtidig er godkendt til levnedsmiddelbrug i Danmark.

Vi vil vurdere sojabønnen efter genteknologiloven, dvs. Levnedsmiddelstyrelsen skal godkende et sådant genmodificeret levnedsmiddel. Det skal Levnedsmiddelstyrelsen, indtil den såkaldte fællesskabslovgivning om genetisk modificerede levnedsmidler, Novel Food, er faldet på plads.

Kommissionen har konkluderet, at genmodificeringen af sojabønnen ikke giver helbredsmæssige bivirkninger for mennesker eller i miljøet. Det er en vurdering, der er foretaget efter direktivet om udsætning af genmodificerede organismer i miljøet. Der er næppe grund til at forvente, at danske myndigheder kommer til et andet resultat, men der er fortsat krav efter dansk lovgivning om, at genmodificerede levnedsmidler skal godkendes.

Skulle det derfor vise sig, at der, inden Novel Food-ordningen træder i kraft, kommer en ansøgning om markedsføring af genmodificerede sojabønner til levnedsmiddelbrug, vil jeg da positivt overveje at stille krav om mærkning på det her område.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at regeringen fortsat arbejder på obligatorisk mærkning af genmodificerede levnedsmidler. Forhandlingerne om mærkning foregår som bekendt i forbindelse med forslaget om Novel Food.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for svaret. Jeg forstår det sådan, at den danske regering ikke er til sinds at acceptere det, hvis der skete et spring, hvor man også ville godkende brugen af sojabønnerne som en del af margarine og salatolie eller fødevarer i det hele taget.

Jeg forstod også, at Danmark forbeholder sig retten til at mærke varerne, også selve sojabønnerne, hvis det skulle være sådan, at man ønskede at tage dem ind i Danmark. Det er jeg selvfølgelig glad for.

Men alligevel har jeg en ubehagelig fornemmelse af, at vi i denne sag er ved at miste kontrollen med tingene, og derfor vil jeg spørge ministeren, om man på mødet på fredag ganske klart fra dansk side vil tage de forbehold, som ministeren her har nævnt, således at det, hvis beslutningen træffes på fredag – og ministeren bekræfter, at det tyder alt desværre på – står fuldstændig klart, at Danmark har disse forbehold i forhold til beslutningen.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det vil være den danske holdning, at der skal mærkes på området, sådan at man ganske klart som forbruger kan se, hvad det er for produkter man køber. Indtil forordningen om Novel Food er faldet på plads, vil proceduren være den, at produkterne skal godkendes i Levnedsmiddel-

styrelsen, og derefter skal jeg tage stilling til spørgsmålet om mærkning, og det vil jeg gøre positivt.

Men at vi kan blive stemt ned i EU, ja, det sker, og derefter er det så op til den danske regering at iværksætte foranstaltninger, der gør, at man ved, hvad det er man køber, og man ved, hvad der er i de produkter, som bliver omsat. Derfor vil vi lave den procedure indtil da; og efter det tidspunkt, hvor Novel Food-forordningen er faldet på plads, kan det jo være et spørgsmål om på samme måde, som vi har gjort i andre tilfælde, at aftale en frivillig mærkning med brancheforeningerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Igen tak for svaret. Jeg er glad for, at der er politisk enighed om den her mærkning.

Når jeg har bedt om ordet til yderligere spørgsmål, er det, fordi jeg fortsat er noget bekymret for, om disse ting skrider fra os. Jeg vil så spørge ministeren, om man i forbindelse med Novel Food-forordningen vil sikre, at vi har – kan vi vel så kalde det – en slags miljøgaranti, som sikrer, at vi får en sådan mærkningsadgang i Danmark. Vil den danske regering gøre sin holdning også til Novel Food, betinget af, at vi i fremtiden fastholder, at vi i Danmark kan mærke disse varer og dermed sikre, at forbrugerne kan se, om der er gensplejsede organismer i fødevarer eller i varer, der indgår i landbrugsproduktionen?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu var det sådan lidt at bevæge sig med hastige skridt frem imod noget, som man kunne tænke sig blev et scenario, vi skulle tage stilling til. Vi kommer til at dele tingene op i, hvad der er spørgsmål omkring sundhedsbeskyttelse og det sundhedsskadelige – i det her tilfælde fødeemner, som vi indtager – og så spørgsmålet om mærkning.

Ja, det er klart for den danske regering, at vi gerne vil have mærket disse varer, men jeg ved jo lige så godt som hr. Albrechtsen, hvilke problemer der er forbundet med det.

Spørgsmålet om miljøgaranti vil jeg ikke bruge i et tilfælde, hvor det ikke drejer sig om folkesundheden, men vi vil gå så langt, som vi overhovedet kan for at få mærket varerne. Og så er der, som jeg sagde før, endelig også den mulighed, som også bliver brugt, at man sammen med branchen går ind og laver en frivillig

aftale om mærkning. Det ville jeg tro man kunne komme igennem med her.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne stille ministeren det spørgsmål, om man ikke fra dansk side kan gøre gældende, at når vi taler om gensplejsede produkter, så er der tale om noget, som både på det etiske og det sundhedsmæssige plan er noget, som kan få konsekvenser, som ingen i dag kender, og at det derfor må være sådan, at Danmark kan lægge et forsigtighedsprincip til grund, som gør, at sådanne ting som mærkning må være noget, man i det enkelte land må forbeholde sig at kunne tage i brug, netop fordi der her både er tale om sundhed og om etik og derfor om noget, hvor et skærpet forsigtighedsprincip må ind på banen.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet om beskyttelsesgrad og forsigtighedsprincip indgår hele tiden i vores vurderinger omkring specielt genmodificering og Novel Food, for det er rigtigt, som hr. Keld Albrechtsen siger, at det er et område, hvor man ikke ved noget om de længerevarende virkninger. Desuden er det et område, man i befolkningen er meget årvågen over for, og hvor man har sine, synes jeg, helt naturlige forbehold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1671

6) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af de seneste oplysninger om gymnasie- og hf-elevers elendige færdigheder i matematik?«

Skriftlig begrundelse

Undervisningsministeriets gymnasieafdeling konkluderer i et nyt evalueringshæfte baseret på oplysninger fra censorer og fagkonsulenter, at de skriftlige eksamensopgaver i matematik skæmmes af »elementære fejl«, og at eleverne ofte er meget dårlige til at give en skriftlig begrundelse for deres fremgangsmåde, når de skal løse matematiske opgaver. Selv hos dem, der i Undervisningsministeriets Nyhedsbrev nr.

5 (11. marts 1996) betegnes som »dygtige elever«, møder man simple regnefejl og misbrug af lighedstegn.

Censorerne ved de skriftlige eksamensopgaver i matematik i sommeren 1995 melder endvidere om et stigende antal sjuskede besvarelser. Som det udtrykkes af censorerne: »Nogle elever har tilsyneladende fået den opfattelse, at det er ligegyldigt, hvordan besvarelsen ser ud, når der ikke gives ordenskarakter.«

Endelig beklager censorerne sig over mange elevers sproglige evner.

Frank Dahlgaard (KF):

Fra Undervisningsministeriets gymnasieafdeling kom der for ganske nylig en rapport, en evaluering, hvor censorer og fagkonsulenter har set på besvarelserne af de skriftlige opgaver i matematik ved studentereksamen og ved hf-eksamen. Det er mildest talt ikke pæne ord, der falder, og det er baggrunden for, at jeg spørger, hvad ministeren agter at gøre ved det forhold, at gymnasie- og hf-elevers matematikfærdigheder er så elendige, som de er.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Spørgsmålet om gymnasie- og hf-elevernes matematikkundskaber tager udgangspunkt, som spørgeren også her siger, i gymnasieafdelingens årlige rapport over forløbet af den skriftlige eksamen i matematik. Hæftet har som hovedformål at orientere om udfaldet af eksamen, men det er også hensigten, at matematiklærerne i gymnasiet og hf gennem læsning af hæftet kan få råd og inspiration til den daglige undervisning.

I forordet til hæftet er det fremhævet, at det »næsten udelukkende er problemfelterne, der omtales i evalueringshæftet«, og der står videre, at:

«. . . når man læser hæftet, kan man risikere at få et falsk billede af elevernes reelle formåen, hvis man ikke samtidig erindrer, at den store del af elevgruppen i både gymnasiet og hf på tilfredsstillende måde lever op til de faglige krav, der stilles.«

Men det skal ikke bortforklare, at det gennem de seneste 10 år er blevet mere og mere synligt, at en del gymnasie- og hf-elever har problemer med grundlæggende færdigheder i matematik. En forklaring er, at en langt større procentdel end tidligere nu vælger at gå i gymnasiet eller på hf. Men også hos nogle af de dygtigste i 1. g kan man konstatere større usikkerhed med hensyn til elementære færdigheder end tidligere.

Undervisningsministeriets tværgående fagkonsulentgruppe har i et notat fra januar 1993 beskrevet overgangsproblemer i matematik fra folkeskolen og til ungdomsuddannelserne og har i den forbindelse fremsat en række anbefalinger. Disse anbefalinger er indgået i det netop færdiggjorte læseplansarbejde i forbindelse med den nye folkeskolelov.

På gymnasieområdet blev der ved revisionen af gymnasiereformen i 1993 og hf-reformen i 1995 indføjet i fagbilaget for matematik, at »undervisningen skal sigte mod, at eleverne videreudvikler deres elementære matematiske færdigheder.«

Hermed er det understreget, at det er gymnasiets og hf's opgave at udbygge og vedligeholde de kundskaber og færdigheder, som eleverne har tilegnet sig gennem matematikundervisningen i folkeskolen. De fleste matematiklærere indlægger derfor et kursus i grundlæggende matematiske færdigheder i løbet af det første semester i 1. g.

Jeg forventer, at den nye læseplan for matematik i folkeskolen vil forbedre det matematiske beredskab, som eleverne møder frem med ved indgangen til ungdomsuddannelserne.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret, som jeg har forstået derhen, at det måske ikke står for godt til, men at der allerede er gjort tiltag, som vil rette op på det. Den synes jeg jeg har hørt før, og det er vel heller ikke forkert.

Jeg fik fat i det citat, ministeren brugte, men jeg fik ikke fat i, hvorfra det stammede, og jeg vil spørge, hvorfra det stammer, og jeg vil også spørge ganske klart: Mener ministeren, det er rigtigt, hvad jeg har sagt: at gymnasieeleverne rent faktisk har elendige regnekundskaber og -færdigheder? I denne rapport står der, som en censor udtrykker det, at eleverne har meget svært ved at håndtere mange elementære regneproblemer, og at rygmarsproblemer bliver til hovedbrudsproblemer. Og det tilføjes, at også på højt niveau møder man utrolig mange elementære regnefejl. Jeg vil gerne spørge, om det ikke er udtryk for, at det står ganske dårligt til, og om de ting, der allerede er gjort, egentlig er nok.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hr. Frank Dahlgaard konstaterede, at det, jeg svarede, havde han hørt før, og det er ganske rigtigt. Hver gang vi støder på problemer på

uddannelsesområdet, tager vi selvfølgelig problemerne op og søger at løse dem; derfor er vi også nået længere end hr. Frank Dahlgaard, og det vil jeg ikke bebrejde hr. Frank Dahlgaard. Men vi har altså taget en række initiativer, senest med et meget omfattende læseplansarbejde i folkeskolen, som først i de kommende år vil give resultater.

Hr. Frank Dahlgaard spurgte, hvorfra jeg citerede. Det er faktisk fra forordet i det hæfte, hr. Frank Dahlgaard stod med, hvor man helt præcis gør opmærksom på – læseren skal have det hele med – at det i det store og hele – i det store og hele – står meget godt til, men at der er en række påfaldende problemer. Det er præcis de problemer, vi søger at løse med en række af de initiativer, vi har taget, så i den forstand er der jo enighed mellem hr. Frank Dahlgaard og mig.

Frank Dahlgaard (KF):

Ja, men der står eksempelvis i hæftet, at det er tragisk at se, hvordan ellers dygtige elever snubler i de elementære færdigheder. De integrerer fint, men de kan ikke regne eksakt. Brøker behandles letfærdigt, potens- og logaritmeregler er ukendte, og så tilføjes det, at det kan vist ikke alt sammen skyldes folkeskolen. Deri ligger vel – og det er også et spørgsmål fra mig – at så må det skyldes gymnasieskolen, eller hvad?

Så vil jeg desuden spørge, om ministeren på nuværende tidspunkt har noget som helst kendskab til den internationale undersøgelse af elevernes færdigheder i matematik, fysik og kemi i Danmark og i andre lande, som er sat i værk i vistnok godt 30 lande. Så vidt jeg er orienteret, skulle resultatet blive offentliggjort engang i slutningen af året, men findes der allerede nogle foreløbige resultater på området?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg synes, det er rigtigt at påpege – som hr. Frank Dahlgaard også gjorde det – at de problemer, som er konstateret, ikke alene kan henvises til folkeskolen. Naturligvis må gymnasiet også gennem sin måde at tilrettelægge undervisningen på hele tiden søge at gøre tingene bedre til gavn for eleverne. Men det er nok en indsats på begge fronter, der er brug for, og det er præcis det, vi også har taget fat på. Men man vil ikke kunne se effekten før i de kommende år.

Det er ganske rigtigt, at der er en større international undersøgelse i gang. Jeg har ikke set

resultaterne herfra endnu, men jeg er vidende om, at det ikke varer så længe, før undersøgelsen vil være færdiggjort og formentlig også fremsendt til mig.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret.

Til slut vil jeg spørge ministeren, om han har hæftet sig ved det, vi også kan læse i denne evalueringsrapport, hvor der står, at de vordende studenter er usædvanlig dårlige til at formulere sig i deres begrundelser, når de skal behandle matematiske problemer. Skriftsprogligt står det meget dårligt til. Er det noget, ministeren har hæftet sig ved, er der sat noget i gang på det område, eller vil man måske sætte noget i gang?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg har sammen med mange andre også hæftet mig ved den formulering, altså at der for en del af elevernes vedkommende også kan være tale om rent sproglige problemer. Og da meningen med det pågældende hæfte, som udgives efter hver overstået eksamen, netop er at være vejledende og retningsgivende over for de ansvarlige på undervisningsområdet, tager jeg det som givet – jeg kan ikke svare konkret, men jeg tager det som givet – at ethvert af de punkter, hvor man påpeger problemer, bliver taget op og gennemarbejdet. Jeg er helt sikker på, at det vil man også gøre på dette felt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Bortfaldet spørgsmål

Spm. nr. S 1681

Formanden:

Spørgsmål nr. S 1681, der er stillet til miljø- og energiministeren af hr. Erik Jacobsen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Til miljø- og energiministeren (13/3 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort forbruget af de danske underjordiske naturgaslagre har været i vinteren 1995-96, og hvor stort restlageret var, da man eventuelt stoppede med at bruge fra lagrene?«

Begrundelse

Forbruget ønskes belyst som en eventuel begrundelse for at etablere endnu et gaslager i Tønder og for nærmere at vurdere volumen af restlageret og dermed, om der er behov for yderligere et gaslager i Danmark.

Denne vinter har været ekstremt lang og med meget lave temperaturer, hvilket må være et godt beslutningsgrundlag for en eventuel udvidelse af gaslagrene. Det er mange år siden, vi har haft en så lang og streng vinter, og sandsynligheden for en vinter af endnu længere varighed er meget lille.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Ahlmann-Ohlsen, Niels (KF): Spm. nr. S 746 (suppl. besv.), 1085 (suppl. besv.) og 1576
 Albrechtsen, Keld (EL): Spm. nr. S 1627
 Auken, Margrete (SF): Spm. nr. S 1561
 Behnke, Kim (FP): Spm. nr. S 1616 og 1632
 Behnke, Tom (FP): Spm. nr. S 1553
 Baastrup, Anne (SF): Spm. nr. S 1568 og 1597
 Christensen, Jan Kjøpke (FP): Spm. nr. S 1510 og 1511
 Dahl, Kristian Thulesen (DF): Spm. nr. S 1630
 Dahlgaard, Frank (KF): Spm. nr. S 1614 og 1615
 Dahl-Sørensen, Inge (V): Spm. nr. S 1567
 Donner, Ole (DF): Spm. nr. S 1531, 1571 og 1574
 Espersen, Lene (KF): Spm. nr. S 1127 (suppl. besv.), 1593 og 1594
 Fergo, Tove (V): Spm. nr. S 640 (suppl. besv.) og 641 (suppl. besv.)
 Frandsen, Aage (SF): Spm. nr. S 1572 og 1573
 Grønver, Jonna (V): Spm. nr. S 1068 (suppl. besv.)
 Hornbech, Birthe Rønn (V): Spm. nr. S 1120 (suppl. besv.), 1563 og 1564
 Højland, Niels (FP): Spm. nr. S 1493 (bortf.)
 Jacobsen, Erik (V): Spm. nr. S 1566, 1583 og 1584
 Jacobsen, Kirsten (FP): Spm. nr. S 1540
 Jensby, Svend Aage (V): Spm. nr. S 1330 (suppl. besv.)
 Just, Annette (FP): Spm. nr. S 1607
 Kirk, Kent (KF): Spm. nr. S 1622
 Kjærsgaard, Pia (DF): Spm. nr. S 1609
 Langkilde, Niels J. (KF): Spm. nr. S 727 (suppl. besv.), 1611 og 1612

Madsen, Jens Løgstrup (V): Spm. nr. S 1523, 1586-1589, 1601 og 1604-1606
 Mikkelsen, Brian (KF): Spm. nr. S 1557
 Møller, Helge Adam (KF): Spm. nr. S 1373 (suppl. besv.)
 Rasmussen, Stefan G. (KF): Spm. nr. S 1577-1582 og 1602
 Sander, Helge (V): Spm. nr. S 1565, 1590 og 1647
 Seeberg, Gitte (KF): Spm. nr. S 1558-1560
 Søndergaard, Søren (EL): Spm. nr. S 1545 og 1546
 Thrane, Bodil (V): Spm. nr. S 1598
 Touborg, Kristen (SF): Spm. nr. 1551

Ad spm. nr. S 746

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende svar på et af Niels Ahlmann-Ohlsen (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 2769, lød således:

Til indenrigsministeren (12/12 95) af:
Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, om det er i overensstemmelse med god praksis, at sagsbehandlingstiden for ansøgninger om opholds- og arbejdstilladelse, der er indgivet på baggrund af et konkret jobtilbud, er så lang, at der i sidste ende gives afslag på en ansøgning med den begrundelse, at jobtilbudet ikke længere eksisterer og er bortfaldet netop som et resultat af, at ansøgeren ikke kunne få sin ansøgning behandlet, inden stillingen skulle tiltrædes, ligesom ministeren bedes oplyse, om hun vil iværksætte tiltag, der forhindrer sådanne situationer i fremtiden?«

Supplerende svar (13/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet anmodede i anledning af spørgsmålet den 13. december 1995 Udlændingestyrelsen om en udtalelse. Udlændingestyrelsen har den 19. december 1995 afgivet en udtalelse til brug for besvarelse af spørgsmålet.

Følge udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge (end de i § 9, stk. 1, nævnte),

hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen. På grund af det i 1973 indførte og ved udlændingeloven opretholdt indvandringsstop gives der kun sjældent tilladelse af beskæftigelsesmæssige hensyn.

Inden for det almindelige arbejdsmarked vil tilladelse kun blive meddelt til udlændinge med uddannelse eller færdigheder, som ikke kan skaffes her i landet, såfremt de pågældende skal udføre arbejde af ganske særlig karakter, og kun hvor helt afgørende produktionshensyn taler derfor. Det er i den forbindelse en forudsætning, at Arbejdsmarkedsnævnet skal godkende arbejdskontrakten mellem udlændingen og arbejdsgiveren.

I forbindelse med en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 3, anmoder Udlændingestyrelsen efter fast praksis det regionale arbejdsmarkedsråd om en udtalelse om, hvorvidt der kan anvises kvalificeret herboende dansk eller udenlandsk arbejdskraft.

Udlændingestyrelsen har efter det oplyste i perioden 1. januar 1995 til 25. september 1995 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 142 dage i sager vedrørende ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse, hvor det regionale Arbejdsmarkedsråd anmodes om en udtalelse, inden der træffes afgørelse i sagen.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at det er styrelsens mål i 1996 at nedbringe sagsbehandlingstiden og forenkler sagsgangene for blandt andet ansøgninger efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 3.

Ad spm. nr. S 1085

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende svar på et af Niels Ahlmann-Ohlsen (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 3817, lød således:

Til indenrigsministeren (18/1 96) af:

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 746 af 12. december 1995 uddybe, dels hvorledes sagsgangene for ansøgninger efter udlændingeloven tænkes forenklet, dels

hvad målet for nedbringelse af sagsbehandlingstiden er, samt hvordan forenklingen og nedbringelsen tænkes udført?»

Supplerende svar (13/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Udlændingestyrelsen har oplyst, at det er styrelsens mål i 1996 at nedbringe sagsbehandlingstiden og forenkle sagsgangene for konkrete udlændingesager.

Det vil være en nødvendig forudsætning for at kunne opstille konkrete mål for sagsbehandlingstiden, at det store antal af verserende sager, der for tiden er under behandling i styrelsen, er nedbragt. Antallet er skønsmæssigt anslået til at vedrøre ca. 10.000 personer ekskl. EU-sager.

Udlændingestyrelsen har i øvrigt allerede taget en række initiativer, som skal medvirke til at forenkle sagsgangene og nedbringe sagsbehandlingstiden:

Tilførsel af ressourcer. Udlændingestyrelsen er i forbindelse med den indgåede resultatkontrakt blevet tilført 23 årsværk, heraf 15 årsværk til behandling af sager inden for opholds- og arbejdstilladelsesområdet.

Indgåelse af en aftale mellem Rektorkollegiets internationale udvalg og Udlændingestyrelsen, der skal sikre, at ansøgninger fra udenlandske studerende og gæsteforskere almindeligvis behandles inden for en måned fra ansøgningens modtagelse i Udlændingestyrelsen.

Generel revision af bestemmelserne i udlændingebekendtgørelsen bl.a. med henblik på at forenkle sagsbehandlingen.

Øget anvendelse af forhåndsscreening i familiesammenføringsager, således at sager, hvor det må stå klart, at der ikke skal stilles krav om godtgørelse af forsørgelsesevnen, ikke forelægges de kommunale sociale myndigheder.

Nedsættelse af en særlig arbejdsgruppe om Udlændingestyrelsens forretningsgange, som bl.a. skal fremkomme med forslag til nye og bedre forretningsgange for opholds- og arbejdsager med henblik på at effektivisere og forbedre kvaliteten af styrelsens sagsbehandling og publikumsbetjening. Arbejdsgruppens resultater og forslag til nye forretningsgange forventes fremlagt medio 1996.

Nedsættelse af et »brugerpanel«, der dels skal sikre, at Udlændingestyrelsen opnår den bedst mulige kontakt til og kan yde den bedst mulige

service til styrelsens brugere, dels skal skabe et forum, hvor styrelsen sammen med brugerrepræsentanter samt repræsentanter for de organisationer m.v., der er involveret i styrelsens arbejde, kan drøfte aktuelle problemstillinger på udlændingområdet.

Spm. nr. S 1576

Til indenrigsministeren (1/3 96) af:

Niels Ahlmann-Ohlson (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 746 og S 1085 redegøre for, hvad ministeren selv mener vil være en rimelig og acceptabel længde på behandling af udlændingesager, dels i Udlændingestyrelsen, dels i Indenrigsministeriet, særlig for så vidt angår den type sager, der er indgivet på baggrund af et konkret jobtilbud, og vil ministeren redegøre for, hvad ministeren vil foretage sig, hvis Udlændingestyrelsens mål om at få nedbragt sagsbehandlingstiden ikke nås?«

Begrundelse

I de tidligere besvarelser har ministeren henholdt sig til udtalelser indhentet hos Udlændingestyrelsen. Der ønskes derfor i dette spørgsmål svar på, hvad ministeren selv mener er acceptabelt.

Svar (13/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Med henvisning til besvarelserne af spørgsmål nr. S 746 og S 1085 skal tilføjes, at Indenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen løbende vil følge udviklingen i sagsbehandlingstiderne i Udlændingestyrelsen på baggrund af det igangsatte effektiviseringsarbejde, således at det sikres, at de nuværende sagsbehandlingstider – der som nævnt i visse tilfælde er utilfredsstillende – nedbringes markant.

I en lang række sager er det imidlertid nødvendigt at høre andre myndigheder, anmode ansøgeren om yderligere dokumentation, foretage undersøgelse af udenlandske retsakter m.v., hvorfor det er vanskeligt at opstille præci-

se grænser for, hvad der er en acceptabel sagsbehandlingstid.

Spm. nr. S 1627

Til udenrigsministeren (8/3 96) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvordan kan det være, at regeringen udleverer oplysninger om højt klassificerede dokumenter og tillader viderebringelse af disse oplysninger i pressen, men samtidig nægter Folketinget og Det Udenrigspolitiske Nævn adgang til disse dokumenter?«

Begrundelse

Journalist Poul Brink konstaterer den 7. marts 1996 i en artikel i Politiken, at regeringen forvalter arkivloven fuldstændig byzantinsk. Regeringen har tilladt, at journalister kunne få adgang til bl.a. H.C. Hansen-papiret, og Udenrigsministeriets direktør, Henrik Wøhlk, sagde i et indslag i TV-Avisen den 29. august 1995, at man har lov til at tage notater fra papirerne og med egne ord redegøre for det indtryk, man får. Wøhlk sagde, at det var svært at sige, hvor grænsen gik med hensyn til at fortælle offentligheden om indholdet i dokumenterne. Dette må klart opfattes som en tilladelse fra regeringen til at fortælle offentligheden om indholdet i dokumenterne. Samtidig nægtede regeringen at give Folketinget adgang til disse dokumenter. Regeringens linje i denne sag er altså uden hoved og hale.

Det fremgår af ministerens svar på spørgsmål nr. S 1554, at USA ikke har lagt pres på Danmark for, at nogen dansk journalist skulle retsforfølges i denne sag. USA har alene udtrykt undren over, at højt klassificeret materiale »kunne flyde rundt«. Det er altså alene den danske regering og ikke USA, der står med ansvaret for beslutningen om at retsforfølge journalist Poul Brink. Den danske regering står med et alvorligt forklaringsproblem: Den kan tilsyneladende ganske efter forgodtbefindende gøre de samme oplysninger hemmelige eller ikkehemmelige og give offentligheden indsigt i materiale, som Folketinget ikke kan få adgang til.

Svar (13/3 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udenrigsministeriets materiale, der lå til grund for regeringens redegørelse af 29. juni 1995 om visse aspekter af Thulesagen, er afleveret til Rigsarkivet. Adgang til dette materiale gives i henhold til lov om offentlige arkiver m.v.

En række journalister har anmodet om adgang til dette materiale. Anmodningerne er indgivet til Rigsarkivet, der administrerer lov om offentlige arkiver m.v. Rigsarkivet har givet adgang til dele af materialet i henhold til lov om offentlige arkiver.

Som det fremgår af kommissoriet for DUPI's hvidbog, vil dokumentation i fornødent omfang kunne optrykkes som bilag til hvidbogen. Der vil derfor på et passende tidspunkt skulle tages stilling til, hvilke dokumenter der vil kunne nedklassificeres.

Spm. nr. S 1561

Til finansministeren (28/2 96) af:

Margrete Auken (SF):

»Har ministeren været orienteret om, at I/S Ørestadsselskabets bestyrelse påtænkte at bryde med dansk licitationspraksis ved at gennemføre en fuldstændig lukket licitation?«

Begrundelse

I/S Ørestadsselskabets lukkede licitation har mødt megen kritik – ikke mindst fra entreprenørside. Det er første gang, at et offentligt ejet selskab vælger ikke at holde en offentlig licitation.

Svar (12/3 96)

Finansministeren (Mogens Lykkesoft):

Jeg kan oplyse, at jeg er informeret om, at Ørestadsselskabets udbud af anlæg og drift af minimetroen følger såvel de gældende EU-regler som den danske licitationslovgivning, i det omfang denne finder anvendelse for udbud i totalentreprise.

Jeg kan i øvrigt henvide til mit svar på spørgsmål nr. S 1216 og S 1217 fremsendt til Folketinget den 1. februar 1996.

Spm. nr. S 1616

Til socialministeren (7/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke regler skal ændres, hvis der skal indføres en regel, hvorefter voldelige bistandsklienter får en måneds karantæne ved voldelig adfærd på bistandskontoret?«

Begrundelse

Det er et stigende problem for medarbejdere på bistandskontorerne, at de skal konfronteres med meget voldelige klienter. Da hidtidige forsøg på at løse problemet ikke har givet markante fald i antallet af sager, kunne det være en mulighed, at de pågældende klienter fik en måneds karantæne, hver gang de opførte sig voldeligt over for sagsbehandlere og andet personale på bistandskontorerne.

Svar (14/3 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Efter grundlovens § 75, stk. 2, er den, der ikke kan ernære sig selv eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.

Bestemmelsen indeholder et påbud om eksistensen af et forsørgelsesvæsen, der garanterer enhver et eksistensminimum. Forpligtelserne er bl.a. den nu for længst afskaffede »fattighjælpsvirkning« f.eks. med hensyn til fortabelse af valgret og de almindelige betingelser i bistandsloven for at få hjælp.

Grundloven bestemmer således, at det offentlige skal træde til med hjælp i de tilfælde, hvor pågældende ikke har indtægter, og hvor andre ikke er forpligtede til at træde til. Det antages, at der er tale om et retskrav og ikke en almisse. Det må endvidere antages, at det er udelukket, at hjælpen kan ydes efter et helt frit skøn med hensyn til betingelser og størrelse af hjælpen, idet der dog i lovgivningen om hjælpen kan indbygges skønstemaer.

Bistandsloven er det underste sikkerhedsnet, der træder til, når en person eller en familie ikke kan forsørge sig selv. Bistandsloven opfylder hermed det offentliges forpligtelse efter grundloven.

Indførelse af en måneds karantæne, som må forstås som en måned uden kontanthjælp, på grund af voldelig adfærd vil være i strid med grundloven, fordi man herved fratager klienten og dennes eventuelle familie den nødvendige hjælp, som skal ydes, når ingen anden er forpligtet dertil.

Karantæne kan ikke anvendes som en sanktion over for en voldelig klient. Spørgsmålet om strafferetlige konsekvenser og sanktioner må derfor i stedet for rettes til politiet og anklagemyndigheden.

Jeg har stor forståelse for problemerne vedrørende voldelige klienter. Det er ofte også vanskelige situationer, fordi der i sagsbehandlingen også kan være et hensyn til en eventuel ægtefælle eller eventuelle børn.

Der er naturligvis også et stort hensyn til de kommunale sagsbehandlere. Kommunerne har en høj grad af frihed til at tilrettelægge sagsbehandlingen, således at en direkte kontakt i disse meget ubehagelige situationer kan undgås. Kommunerne kan allerede nu give karantæne, forstået som et forbud mod i en periode at komme i socialforvaltningen, mod at sørge for, at hjælpen ydes på anden måde.

Spm. nr. S 1632

Til kulturministeren (8/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilket resultat Kulturministeriet og Justitsministeriet er nået frem til i spørgsmålet om, hvorvidt et forbud mod såkaldt networking for lokalradio og lokal-tv er grundlovsstridigt?«

Begrundelse

I forbindelse med, at en række lokale tv-stationer rejste tvivl om, hvorvidt et forbud mod samarbejde stationerne imellem i egentligt network er stridende mod grundloven, og de i den anledning fremlagde en række udtalelser fra jurister, meddelte ministeren, at spørgsmålet ville blive afklaret af Justitsministeriet.

Det er ved at være længe siden, og derfor må det være muligt at få kendskab til resultatet.

Foreløbigt svar (15/3 96)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Justitsministeriet oplyser, at det forventer at svare på Kulturministeriets forespørgsel i løbet af nogle få uger. Jeg vil umiddelbart herefter vende tilbage med en besvarelse af spørgsmålet.

Spm. nr. S 1553

Til justitsministeren (28/2 96) af:

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, i hvilken lov og med hvilken begrundelse det første gang blev vedtaget at give forvaltningsmyndigheder hjemmel til uden retskendelse, uden for strafferetsplejens område, at foretage ransagning og beslaglæggelse, hvorved de(n) berørte borger(e) stilles ringere end sigtede under retsplejelovens bestemmelser?«

Begrundelse

Spørgeren er i besiddelse af betænkning nr. 1039 af 1985 om tvangsindgreb uden for strafferetsplejen, svar på spørgsmål nr. 34 af 8. januar 1996, alm. del – bilag 383 fra Retsudvalget samt svar på spørgsmål nr. 60 af 14. december 1995, alm. del – bilag 154 fra Skatteudvalget, hvor oversigter foreligger, men det fremgår heraf ikke klart, hvornår den første lov blev vedtaget med en sådan hjemmel.

Spørgeren er imidlertid interesseret i at få oplyst baggrunden for indførelse af denne praksis samt begrundelsen herfor, idet der må have ligget betydelige overvejelser bag indførelsen af hjemmel til sådanne magtbeføjelser, som allerede dengang måtte formodes at ville kunne være på kanten af grundlovens § 72.

I forbindelse med indførelsen af denne praksis måtte lovgiverne have været opmærksom på den problemstilling, der ligger i, at myndighederne hjemles adgang til privat bolig, virksomhed og ejendom uden den beskyttelse, som borgerne under normale omstændigheder er sikret gennem retsplejeloven.

Svar (13/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Indledningsvis bemærkes, at det stillede spørgsmål relaterer sig til grundlovens § 72.

Hovedformålet med grundlovens § 72 er at beskytte mod vilkårlige husundersøgelser m.v. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.«

Det fremgår således udtrykkeligt af grundlovens § 72, at det i relation til husundersøgelser m.v. er muligt ved lov at fravige kravet om retskendelse.

Grundlovens § 72 er stort set identisk med § 86 i den oprindelige grundlov fra 1849. Der har således lige siden junigrundloven været adgang til ved lov at tillægge forvaltningsmyndigheder beføjelse til husundersøgelse m.v. uden retskendelse.

Det har ikke været muligt at fremfinde den lov, der med sikkerhed var den første, hvor man udnyttede adgangen til ved lov at give en forvaltningsmyndighed adgang til privatboliger uden retskendelse. Poul Andersen henviser i »Dansk Statsforfatningsret« fra 1954 side 621 ff. til en række ældre love, der giver hjemmel til husundersøgelse uden retskendelse. Blandt de anførte love omtales bl.a. lov om brandvæsenet i København af 15. maj 1868, § 41.

Bestemmelsen havde følgende ordlyd:

»I Sager, der anlægges mod Nogen for ikke at have rettet sig efter de ham af Brandvæsenet givne Paalæg eller Forbud, blive de i Lovgivningen hjemlede almindelige Tvangsmidler ved Dommen at bringe til Anvendelse.

Skjønner Brandvæsenet, at noget stedfindende Forhold er af en sådan brandfarlig Beskaffenhed, at det for den offentlige Sikkerheds Skyld uopholdelig bør forandres, og Vedkommende ikke strax retter sig efter det Paalæg, der i saa Henseende gives ham, skal Politiet være pligtig til på Brandvæsenets Begjæring og Ansvar at foranstalte det Fornødne ved umiddelbar Anvendelse af Magt.«

I bemærkningerne anføres intet om bestemmelsens grundlovmæssige aspekter eller om de overvejelser i øvrigt af denne karakter, der måtte ligge til grund for bestemmelsen.

Bestemmelsen var imidlertid identisk med § 34 i et tidligere udkast til lov om Brandpolitiet i København.

I bemærkningerne til denne bestemmelse anføres:

»Den i § 34, sidste stykke, givne Bestemmelse er forsaavidt ny, som den ikke findes udtrykkelig given i den nugældende Lovgivning, men dens Naturlighed og Nødvendighed er i sig saa indlysende, at Politiet ogsaa uden nogen saadan Bemyndigelse, som man dog har fundet det rettest udtrykkeligt at optage i Lovudkastet, kan forudsættes at ville skride ind paa den foreskrevne Maade på Brandvæsenets Begjæring og Ansvar.«

Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af 8. januar 1996 af spørgsmål nr. 34 fra Folketingets Retsudvalg (alm. del – bilag 67), viste en søgning i Retsinformations database, at der ved årsskiftet var 111 love, der i dag giver offentlige myndigheder adgang til privat ejendom uden retskendelse.

Justitsministeriet er i forbindelse med den lovtekniske gennemgang af andre ministeriers lovforslag meget opmærksom på sådanne bestemmelser, der giver forvaltningsmyndigheder adgang til at foretage kontrolundersøgelser som led i et tilsyn. Formålet hermed er først og fremmest at søge disse bestemmelser begrænset til retsområder, hvor forvaltningsmyndigheder har et særligt behov for umiddelbart at kunne få adgang til boliger m.v. for derigennem at kunne varetage deres forpligtelse til at kontrollere lovgivningens overholdelse på et givet område.

Spm. nr. S 1568

Til justitsministeren (29/2 96) af:

Anne Baastrup (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at politiet på Københavns Hovedbanegård havde en aftale med DSB's Fast Food Café om, at cafeen godt måtte afvise somaliere?«

Begrundelse

Der henvises til telegram fra Ritzaus Bureau torsdag den 29. februar 1996.

Svar (14/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises til Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. S 1545 fra medlem af Folketinget Søren Søndergaard (EL).

Spm. nr. S 1597

Til justitsministeren (5/3 96) af:

Anne Baastrup (SF):

»Hvilken forpligtelse har en minister som øverste forvaltningschef til at gribe ind med politianmeldelse eller selvstændige undersøgelser i situationer, hvor der er tale om tilsyneladende dokumenterede påstande om overtrædelse af racediskriminationsloven?«

Begrundelse

I de sidste tre uger har der været en lang række påstande om overtrædelse af racediskriminationsloven i DSB's Fast Food Café på Hovedbanegården.

Trafikministeren har tilsyneladende ikke haft ønske om at få sagen undersøgt nærmere, men blot henholdt sig til DSB's egne oplysninger om, at DSB har »en klar politik« på området. I TV 2 den 4. marts blev det endnu en gang påvist ved interview, at påstandene kunne dokumenteres med vidner samt skriftligt materiale.

Sagen er nu anmeldt til politiet, og samtidig er der sat spørgsmålstejn ved, om politiet på Hovedbanegården har været klar over denne overtrædelse af racediskriminationsloven uden at gribe ind.

Selve sagen er således nu ved at blive undersøgt. Tilbage er spørgsmålet, hvilket ansvar en minister har, dels når det drejer sig om at kræve undersøgelser, når han bliver opmærksom på problemet, dels om selv at foranledige politianmeldelse.

Spørgeren er ganske klar over, at det kan være politisk vanskeligt for Justitsministeriets lovfdeling at besvare spørgsmålet juridisk klart, idet det vil kunne indebære en kritik af trafikministeren. På den anden side er overtrædelse af loven underkastet offentlig påtale, og hvis en minister ikke er meget opmærksom på overholdelsen af netop denne lov – og netop på

et sted, hvor der i sagens natur må komme mange mennesker fra forskellige steder i verden – så er det vanskeligt at se, hvordan loven i øvrigt skal kunne overholdes.

Foreløbigt svar (14/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har på baggrund af begrundelsen for spørgsmålet anmodet Trafikministeriet om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1510

Til trafikministeren (22/2 96) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes man vil kontrollere, at EF-direktiv 91/439/EØF bliver overholdt, når det fra 1. juli 1996 implementeres i dansk lovgivning?«

Begrundelse

Der henvises til Fagligt Ugebrev, nr. 61, uge 06, 1996.

Svar (11/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Kontrollen med overholdelsen af EF-direktivet vil blive foretaget i overensstemmelse med de almindelige kontrolbeføjelser, som tilkommer myndighederne i henhold til færdselsloven og kørekortbekendtgørelsen.

EF-direktiv 91/439/EØF er allerede implementeret i dansk ret dels ved ændring af færdselsloven (jf. lov nr. 98 af 9. februar 1994 og lov nr. 317 af 17. maj 1995) samt ved ændring af kørekortbekendtgørelsen (TM bkg. nr. 625 af 30. juni 1994). Ændringerne træder i kraft på et af trafikministeren valgt tidspunkt, dog ikke senere end 1. juli 1996.

Disse regelsæt suppleres af nogle cirkulærer, som Færdselsstyrelsen arbejder på revision af, så de kan foreligge inden 1. juli 1996.

Spm. nr. S 1511

Til trafikministeren (22/2 96) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke strafferetlige sanktioner der bliver gældende for personer, der ikke overholder EF-direktiv 91/439/EØF, når det den 1. juli 1996 implementeres i dansk lovgivning?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1510.

Svar (11/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Der vil blive tale om sædvanligt strafansvar efter færdselsloven og kørekortbekendtgørelsens regler, såfremt man efter den 1. juli 1996 forser sig mod de gældende regler på området.

Spm. nr. S 1630

Til økonomiministeren (8/3 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Kan ministeren bekræfte, at Danmarks Statistik i 1996 agter at bruge 8-10 mio. kr. til om- og tilbygning af kontorlokaler, og kan ministeren i bekræftende fald oplyse, om denne disposition af Danmarks Statistiks midler betyder, at der ikke er behov for at bruge disse midler til udvikling og forbedring af statistikproduktionen?«

Begrundelse

Danmarks Statistik har en 4-årig budgetaftale med Finansministeriet, som udløber ved udgangen af 1996. I forbindelse med denne budgetaftale fik Danmarks Statistik et årligt budgetløft på et tocifret millionbeløb til udvikling af nye statistikområder og til en forbedring af den eksisterende statistik. Dette budgetløft gælder således også i 1996.

Danmarks Statistik forhandler i øjeblikket om en forhøjelse af finanslovbevillingen for 1997

med ca. 25 mio. kr. med den begrundelse, at disse midler er nødvendige for, at man kan lave en bedre og hurtigere statistik. Det virker derfor uforståeligt, hvis Danmarks Statistik i 1996 skulle have råd til at bruge 8-10 mio. kr. på ombygninger i stedet for at anvende midlerne til det, de er bevilget til, nemlig til at forbedre og videreudvikle statistikken.

I december 1995 offentliggjorde Finansministeriet en turnusrapport med en meget kritisk analyse af forholdene i Danmarks Statistik. Man havde i den forbindelse spurgt en lang række af Danmarks Statistiks brugere om deres opfattelse af statistikproduktionen.

Denne brugerundersøgelse var meget kritisk over for Danmarks Statistik. Den gennemgående kommentar fra brugerne var, at man ønskede en bedre og hurtigere statistik. Danmarks Statistik forsvarer sig ofte med argumenter om, at man mangler ressourcer, når statistikproduktionen kritiseres. Det er derfor svært at forstå, hvis de ovennævnte 8-10 mio. kr. ikke skulle anvendes til at afhjælpe nogle af de mange kritisable forhold i Danmarks Statistik, som turnusrapporten har peget på.

Svar (15/3 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Danmarks Statistik skal inden for den ordinære driftsramme afholde udgifter til såvel almindelig drift som vedligeholdelse og fornyelse af lokaler. Dette gælder i øvrigt for alle statslige institutioner.

Danmarks Statistik agter i 1995 og 1996 at bruge 6,8 mio. kr. til en nødvendig sikring af den centerbygning, der rummer institutionens centrale edb-funktioner.

Danmarks Statistik blev i 1973 samlet i kontorbygningen Sect. Kjelds Gård på trekantgrunden Sejrøgade-Kristineberg-Æbeløgade på Østerbro i København. For at kunne imødekomme Danmarks Statistiks krav om sikkerhed for sin edb-afdeling blev der i gården til den trekantede hovedbygning opført en isoleret beliggende centerbygning.

I forbindelse med ombygninger i centerbygningen i 1992 henledte det ansvarlige arkitektfirma opmærksomheden på en række bygningsmæssige forhold, der ikke opfyldte de aktuelt gældende krav til brandsikring. På finansloven for 1995 blev derfor afsat et beløb på 2,5 mio. kr. til brandsikring. For at sikre at lokalerne også på

længere sigt kunne opfylde de tekniske krav til en edb-maskinstue, blev brandsikringen kombineret med en ombygning af centerbygningen.

De samlede bygge- og anlægsudgifter til centerbygningen ventes nu at udgøre 9,3 mio. kr. Efter fradrag af de afsatte 2,5 mio. kr. på finansloven andrager Danmarks Statistiks egen andel således 6,8 mio. kr., der er budgetteret som driftsudgift fordelt over finansårene 1995 og 1996. Byggearbejdet, der blev indledt i efteråret 1995, har både tidsmæssigt og økonomisk kunnet holdes inden for de fastlagte rammer og vil være afsluttet i sommeren 1996. Det har været en afgørende forudsætning, at edb-funktionerne har kunnet afvikles løbende upåvirket af byggeriet.

Spm. nr. S 1614

Til økonomiministeren (7/3 96) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Vil ministeren forklare, hvorfor produktion og arbejdspladser nu flyttes fra Danmark til Norge, når man betænker, at Danmark er med i EU, mens Norge har stemt nej og står uden for EU?«

Begrundelse

Dagbladet Børsen oplyser den 6. marts 1996, at medicinalfabrikken Dumex fyrer en tredjedel af sine medarbejdere og flytter produktionen til Norge. Beslutningen bygger ifølge avisen på en konsulentrapport fra et internationalt analysefirma.

Op til folkeafstemningerne om EU i Danmark i 1992 og 1993 forlød det, at medlemskab af EU betød flere arbejdspladser, og at det modsatte ville blive tilfældet, hvis man stod udenfor. Samme besked fik de norske vælgere op til deres folkeafstemning om tilslutning til EU i efteråret 1994. Da Norge stemte nej til EU, forlød det fra politiske ledere og fremtrædende økonomer i såvel Danmark som Norge, at produktion og arbejdspladser ville flytte fra »uden for-landet« Norge til EU-medlemslandet Danmark. Nu oplever vi imidlertid et eksempel på det modsatte.

Svar (15/3 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

De direkte investeringer vil som regel altid gå begge veje mellem åbne markedsøkonomier. Der kan være brancher og virksomheder, der mener at have fordel af at flytte produktion og arbejdspladser fra ét land til andet, mens andre brancher eller virksomheder flytter den anden vej. Det er kun en naturlig del af den internationale arbejdsdeling, der påviseligt har været en stærk og gavnlige drivkraft i den økonomiske udvikling.

Hvad angår direkte investeringer mellem Danmark og Norge, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1615. Heraf fremgår det, at de norske direkte investeringer i Danmark i de seneste år langt har overgået danske direkte investeringer i Norge, et forhold, der ikke er vendt efter Norges nej til EU i efteråret 1994. For perioden 1990-1994 har der under ét været tale om for 11,4 mia. dkr. norske direkte investeringer i Danmark og for 2,2 mia. dkr. danske direkte investeringer i Norge. Samlet set tyder det på, at produktion og arbejdspladser i de seneste år netto er flyttet fra Norge til Danmark og ikke omvendt.

Spm. nr. S 1615

Til økonomiministeren (7/3 96) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvor mange virksomheder eller dele af virksomheder (produktion) er flyttet fra Norge til Danmark (eller andre EU-lande) efter det norske nej til EU i efteråret 1994, hvor mange er flyttet den modsatte vej, og spiller EU-medlemskab nogen større rolle for spørgsmålet om placeringen af en virksomhed, eller er andre fakto-

rer af langt større vigtighed og i givet fald hvilke?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1614.

Svar (15/3 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I tabel 1 er vist de direkte investeringer mellem Danmark og Norge over de sidste fem år efter Danmarks Nationalbanks opgørelse baseret på valutastatistik. Nationalbanken offentliggør ikke oplysninger om antallet af selskaber, der flytter eller investerer i udenlandsk produktion, fordi disse oplysninger kan være følsomme for virksomhederne, som indberetter på frivillig basis.

For perioden 1990-1994 under ét blev der i alt foretaget norske direkte investeringer i Danmark for 11,4 mia. kr., og der blev foretaget for 2,2 mia. kr. danske direkte investeringer i Norge.

Det fremgår også af tabel 1, at de direkte investeringer svinger meget i størrelse fra år til år, hvilket illustrerer, at det ofte drejer sig om få store investeringer, hvorfor oplysninger om antallet af investorer kan bringe anonymiteten i fare. I alle år undtagen 1992 har norske kapital-ejere foretaget større direkte investeringer i Danmark end omvendt.

Særlig i 1994, hvor Norge som bekendt stemte nej til EU i efteråret, har de direkte norske investeringer i Danmark været omfattende. Niveauet er dog ikke så højt, at man kan fastslå, at der er en statistisk signifikant sammenhæng mellem det norske nej og investeringsstrømmen.

Tabel 1. Direkte investeringer fra Danmark til Norge og omvendt

	1990	1991	1992	1993	1994	I alt 1990-94
(mio. DKK)						
1. Norske investeringer i Danmark	3.007	2.569	254	2.009	3.568	11.407
2. Danske investeringer i Norge	273	294	342	409	896	2.214
Netto	2.734	2.275	÷88	1.600	2.672	9.193

Kilde: Nationalbankens årsberetning 1994.

De direkte investeringer mellem Norge og EU-landene fremgår af tabel 2.

Tabel 2. Direkte investeringer fra EU-lande¹⁾ til Norge og omvendt

	1990	1991	1992	1993	I alt 1990-93
(mio. Nkr)					
1. Norske investeringer i EU-lande	5.390	4.199	2.652	3.354	15.595
2. EU-investeringer i Norge ²⁾	2.842	÷6.667	÷2.209	1.009	÷5.025
Netto (1÷2)	2.548	10.866	4.861	2.345	20.620

Kilde: International Direct Investment Statistics Yearbook 1995, OECD.

Anm.: OECD's statistik er kun opgjort frem til 1993.

Note: OECD-opgørelsen er ikke fuldstændig konsistent med Nationalbankens opgørelse ovenfor; baggrunden herfor er ikke klarlagt.

¹⁾ EU 12

²⁾ Negative tal angiver, at udenlandske virksomheder har trukket kapital ud af landet.

Det fremgår af tabel 2, at de direkte norske investeringer i EU-lande over perioden 1990-1993 har udgjort 15,6 mia. norske kr. I 1991 og 1992 trak investorer registreret i EU netto kapital ud af norske virksomheder. Samlet var de direkte investeringer fra EU-lande i Norge i perioden 1990-1993 på -5,0 mia. norske kr.

Der er en lang række forhold, der må forventes at spille ind, når en virksomhed skal fastlægge, hvor en produktion skal gennemføres. Omkostningsfaktorer såsom lønomkostninger i bred forstand (bl.a. personbeskatning), råstofpriser, transportomkostninger, rente og valutakursforhold i forhold til eventuelle eksportmarkeder er af vigtighed. Derudover er der formentlig en række andre forhold, der også er vigtige. Det drejer sig f.eks. om vidensadgang, underleverandørforhold og markedsadgang.

Det kan ikke afvises, at det forhold, at Danmark er fuldgyldigt medlem af EU, mens Norge har EØS-status, spiller en rolle.

Spm. nr. S 1567

Til justitsministeren (29/2 96) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange personer der inden for det sidste år er blevet danske statsborgere efter erklæring i henhold til § 3 i lov om dansk indfødsret, og hvor mange af disse personer der ikke havde en ren kriminalregisterattest?«

Svar (12/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg kan henvise til min besvarelse af 9. januar 1996 af spørgsmål nr. S 891 fra medlem af Folketinget Tove Fergo (V).

Som det fremgår af besvarelsen, er Justitsministeriet ikke i besiddelse af oplysninger om, hvor mange personer der har erhvervet dansk indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 3. En besvarelse af spørgsmålet vil derfor blandt andet forudsætte, at der indhentes oplysninger herom fra samtlige statsamter.

Da erklæringssagerne normalt ikke indeholder oplysninger om de erklærendes eventuelle strafbare forhold, vil det for at besvare spørgsmålet endvidere være nødvendigt at indhente oplysninger herom fra Kriminalregisteret. Indhentelse af så danne oplysninger fra Kriminalregisteret ville derfor forudsætte, at de omhandlede personer gav samtykke hertil.

Spm. nr. S 1531

Til trafikministeren (26/2 96) af:

Ole Donner (DF):

»På hvilke færgeoverfarter i Danmark mener ministeren, at der kan finde en liberalisering sted?«

Begrundelse

Det er en kendsgerning, at der på en række færgeoverfarter her i landet er tale om, at DSB og andre rederier på forskellig vis favoriseres, som blandt andre Konkurrencerådet har gjort opmærksom på.

Det er således spørgerens opfattelse, at den påtænkte liberalisering af færgefarten på Helsingør-Helsingborg-overfarten bør være startskuddet til et omfattende opgør med monopolerne inden for dansk færgefart.

Det kan forudses, at EU's søgelys vil rette sig efter liberaliseringer på andre overfarter, og derfor kan regeringen lige så godt tage tyren ved hornene med det samme.

Spørgeren er af den opfattelse, at et opgør med monopolerne og indførelse af fri konkurrence vil medføre mere fornuftige priser til gavn for forbrugerne.

Svar (8/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan oplyse, at færge­næringen her i landet principielt er fri. Der skal ikke særlig tilladelse til at oprette en færgerute.

Offentlige trafikhavne har modtagepligt over for skibe, herunder færger, i det omfang, pladsforholdene tillader det.

Dette gælder for offentligt styrede trafikhavne samt havne, der er anlagt af private interessenter, men hvor benyttelsen ikke er begrænset til de private interessenters formål. Der er tale om ganske få private trafikhavne af denne kategori, hvor baggrunden er den enkelte havns særlige udviklingshistorie (f.eks. I/S Hundested Havn).

I modsætning hertil kan som eksempel på private trafikhavne, hvor der i selve tilladelsen til havnenes anlæg er indeholdt begrænsning af havnenes benyttelse til et bestemt formål, nævnes Odden og Ebeltoft Færgehavne. Baggrunden herfor var det havnepolitiske ønske om som udgangspunkt at forbeholde trafikken for de offentligt styrede trafikhavne.

Skibe anvises som udgangspunkt plads i den rækkefølge, de ankommer til havnen, men havnebestyrelsen kan dog reservere faste anløbspladser (lejer) til skibe (færger), som går i fast rutefart på havnen. Rederier vil få anvist sådanne anløbspladser (lejer) i havnen i den rækkefølge, de ansøger herom. Er der ikke plads, afslås ansøgningen.

Hvis der er plads, vil tildeling af anløbspladser (lejer) som udgangspunkt gælde indtil videre, således at det rederi, som kom først, vil have en fortrinsret til at benytte anløbspladsen (hvis vilkårene for benyttelsen af havnen i øvrigt opfyldes).

Min konklusion er således, at svaret på spørgsmålet, om der kan finde en liberalisering sted af færgeoverfarten her i landet, er, at dette område allerede er liberaliseret, idet det for de offentligt tilgængelige trafikhavnes vedkommende alene er pladsforholdene, som er afgørende.

Spm. nr. S 1571

Til miljø- og energiministeren (29/2 96) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren drage omsorg for, at Told- og Skattestyrelsen trækker den fremsendte regning på 240 mio. kr. til fjernvarmeværkerne tilbage?«

Begrundelse

Told- og Skattestyrelsen har fremsendt den pågældende regning til fjernvarmeværkerne, fordi de fyrer med overskudstrø.

Spørgeren finder det tydeligt, at Told- og Skattestyrelsen blot bruger et påskud for at have fundet en ny malkeko, nemlig fjernvarmeværkerne, og det vil sige mange skatteydere i Danmark.

Spørgeren håber, regeringen vil stoppe denne forrykte nye skatteopkrævning, som, hvis den fastholdes, blandt andet vil medføre, at Vestfyn ikke får et miljøvenligt kraftvarmeværk, fordi projektet ikke længere vil være rentabelt.

Svar (11/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Efter drøftelse med Skatteministeriet kan jeg oplyse, at Told- og Skattestyrelsen er bekendt med, at der er udsendt opkrævninger til fjernvarmeværkerne på lidt over en halv mio. kr. Endvidere er der udsendt opkrævninger til træindustrien for ca. 32 mio. kr.

I det omfang fjernvarmeværkerne afbrænder træaffald, er virksomhederne registreringspligtige efter lov om afgift af affald og råstoffer, og der skal betales afgift af træaffaldet, medmindre der er tale om rent træ. Der opkræves således affaldsafgift i det omfang, der afbrændes træ, som er imprægneret, malet, lakeret, limet el.lign.

Efter det for mig oplyste er opkrævningerne sket i overensstemmelse hermed, og jeg ser derfor ingen anledning til – eller mulighed for – at foranledige opkrævningerne tilbagebetalt.

Jeg vil dog gerne understrege, at opkrævningerne ikke sker for at skaffe flere skatte kroner i kassen, da der er tale om en miljøafgift med det sigte at reducere affaldsmængderne.

Hvis dette formål ikke tilgodeses på en fornuftig måde med de nuværende regler, er jeg indstillet på at overveje, om reglerne er hensigtsmæssige og i givet fald søge dem ændret.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Energi- og Miljøstyrelsen og Told- og Skattestyrelsen vil aftale et fælles møde med Danske Fjernvarmeværkers Forening for at drøfte fjernvarmeværkernes problemer.

Spm. nr. S 1574

Til erhvervsministeren (29/2 96) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren sikre, at erhvervslivet kan få udbytte af den liberalisering af eltransmissionen, som Konkurrencerådet har besluttet?«

Begrundelse

Miljø- og energiminister Svend Auken har nægtet at føre en beslutning fra Konkurrencerådet ud i livet om liberalisering af eltransmission i Danmark.

Kendsgerningerne er, at det sjællandske elsamarbejde Elkraft tager overpriser for eltransmissionen, og at en liberalisering, som Konkurrencerådet foreskriver, vil kunne medføre store besparelser for en række større sjællandske virksomheder og dermed i sidste ende også for forbrugere.

Det er spørgerens håb, at erhvervsministeren som minister for erhvervene kan se det ulogiske i, at Konkurrencerådet først beslutter, at transmissionsnettet liberaliseres, hvorefter miljø- og energiministeren vil afskære en række større virksomheder adgang til benyttelsen.

Svar (8/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen): Konkurrencerådet har den 28. februar behandlet en klage fra selskabet Dansk Kraftmægling over manglende adgang til Elkrafts transmissionsnet.

Rådet fandt, at det medfører eller kan medføre skadelige virkninger for konkurrencen og dermed effektiviteten i omsætningen af varer og tjenesteydelser, såfremt transmissionsnettet ikke stilles til rådighed for andre. Konkurrencerådet besluttede at optage forhandlinger med Elkraft med henblik på at sikre adgang til transmissionsnettet ud fra saglige og objektive betingelser.

Der er ikke ved rådets afgørelse taget stilling til spørgsmålet om betaling for udnyttelsen af ledningsnettet. De nærmere betingelser for netadgangen skal forhandles mellem de implicerede parter.

Der er derfor ikke på nuværende tidspunkt klarhed over liberaliseringens nærmere indhold.

Jeg er bekendt med, at miljø- og energiministerne forventer at fremsætte lovforslag om tredjepartsadgang til ledningsnettet i indeværende folketingsår. Principperne for dette lovforslag vil i givet fald være baseret på forslaget til EF-direktiv om det indre marked for elektricitet, herunder direktivets retningslinjer for liberalisering.

Ad spm. nr. S 1127

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Lene Espersen (KF) stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 3396, var sålydende:

Til justitsministeren (22/1 96) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes lovgivningen vedrørende omskæring af kvinder (female genital mutilation) er udformet i Norge og Sverige, herunder specifikt hvorvidt loven omfatter omskæringer foretaget i tredjelands?«

Supplerende svar (13/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som jeg oplyste i min foreløbige besvarelse af spørgsmålet, har Justitsministeriet bl.a. til brug ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 1068 fra medlem af Folketinget Jonna Grønver (V) om samme emne anmodet det norske og svenske justitsministerium om en udtalelse vedrørende norsk og svensk lovgivning om kvindelig omskæring.

Jeg har i min samtidige endelige besvarelse af dette spørgsmål redegjort for retstilstanden på baggrund af de udtalelser, som Justitsministeriet har modtaget. Jeg henviser derfor til denne

besvarelse, der vedlægges i kopi. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1593

Til miljø- og energiministeren (5/3 96) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for antallet af sager siden 1990, fordelt pr. år, Danmarks Naturfredningsforening har anket som følge af amtsråds og kommunalbestyrelses dispensationsafgørelser vedrørende lov om planlægning samt redegøre for det offentliges sagsomkostninger i forbindelse hermed?«

Svar (14/3 96)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.):

De klagebestemmelser i lov om planlægning, som Danmarks Naturfredningsforening benytter, findes i lovens § 58, stk. 1, nr. 1 og 3. De omhandler klager over afgørelser om landzone-tilladelse (nr. 1) og afgørelser om andre forhold, der er omfattet af planloven, for så vidt angår retlige spørgsmål (nr. 2).

Lov om planlægning trådte først i kraft 1. januar 1992, men der var, for så vidt angår landzonesagerne, og for så vidt angår kommunalbestyrelsernes afgørelser i plansager, tilsvarende klagebestemmelser i henholdsvis § 11 i lov om by- og landzoner og § 48 i lov om kommuneplanlægning.

Klageinstanserne var indtil 1. januar 1993 Miljøankenævnet i landzonesager og Planstyrelsen i de retlige klagesager. Efter dette tidspunkt har Naturklagenævnet været klageinstans i begge sagsgrupper.

Antallet af klager fra Danmarks Naturfredningsforenings hovedforening og foreningens lokalkomiteer er opgjort i nedenstående tabel.

Landzonesager	Retlige	Klager
1990	12	5
1991	9	7
1992	13	5
1993	21	19
1994	22	23
1995	34	16
I alt	111	75

For så vidt angår sagsomkostningerne ved behandlingen af klagerne i klageinstansen, findes der ikke helt præcise opgørelser for hele perioden. Af anmærkningerne til konto 23.11.21. Naturklagenævnet på finansloven for 1996 fremgår imidlertid skønnede enhedsomkostninger af virksomhedsoversigten for de to omhandlede sagstyper generelt. Enhedsomkostninger skønnet på baggrund af regnskabstal foreligger kun for årene 1993 og 1994. Gennemsnittet af disse enhedsomkostninger kan dog med rimelighed lægges til grund for en vurdering af sagsomkostninger for de omhandlede sager i den betragtede periode. På dette grundlag skønnes det, at de statslige omkostninger ved behandlingen af Danmarks Naturfredningsforenings ovennævnte 186 klager andrager i alt ca. 1,3 mio. kr.

Spm. nr. S 1594

Til miljø- og energiministeren (5/3 96) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren finder det rimeligt, at Nordjyllands Amtsråds afgørelse af 20. december 1995 efter lov om planlægning § 35 (Nordjyllands Amts journalnummer 8-70-21-1-821-9-95) af Danmarks Naturfredningsforening er anket til Naturklagenævnet, samt hvorvidt ministeren agter at ændre lov om planlægning, således at anken muligheder begrænses til sager med principielt miljømæssigt indhold frem for nu, hvor anken mulighederne er ubegrænsede, for så vidt angår dispensationsafgørelser fra amtsråd og kommunalbestyrelse?«

Svar (14/3 96)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.): Nordjyllands Amtsråd gav den 20. december 1996 tilladelse efter planlovens § 35 til at opføre en 1.000 m² stor tilbygning (montagehal) til et eksisterende smede- og maskinværksted på en ejendom i landzone i Hjørring Kommune. Afgørelsen er påklaget til Naturklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening, fordi den efter foreningens opfattelse har principiel karakter.

Det fremgår af akterne i klagesagen, at Hjørring Kommune i 1989 meddelte den daværende

ejer, at indretning af smede- og maskinværksted i de eksisterende bygninger kunne gennemføres uden zonetilladelse, men at der ikke kunne forventes zonetilladelse til evt. fremtidige udvidelser.

Ejendommen ligger i et landbrugsområde i det åbne land. I regionplanen er området betegnet som naturområde.

I 1990 meddelte Hjørring Kommune alligevel zonetilladelse til en 500 m² stor montagehal på ejendommen, men tilladelsen blev af Nordjyllands Amtsråd påklaget til Miljøankenævnet, som ændrede afgørelsen til et afslag. Nævnet lagde til grund for sin vurdering af sagen, at det ansøgte stred mod regionplanens bestemmelser om placering af erhvervsvirksomheder samt Hjørring Kommunes tilkendegivelse fra 1989 om, at der ikke kunne forventes tilladelse til udvidelse af virksomheden ved nybyggeri.

Det fremgår af landskabskontorets indstilling til amtsrådets udvalg for teknik og miljø, at den nye ansøgning adskiller sig fra den tidligere sag ved, at der nu søges om en dobbelt så stor hal, og ved at fremstilling og reparation af gylleredskaber er blevet virksomhedens hovederhverv.

Efter det oplyste finder jeg det ikke urimeligt, at Danmarks Naturfredningsforening har påklaget amtsrådets afgørelse til Naturklagenævnet. Sagen angår et ret betydeligt erhvervsbyggeri i det åbne land, og foreningen har en væsentlig interesse i, hvorledes landzonebestemmelserne administreres på dette område.

For så vidt angår spørgsmålet om en eventuel ændring af reglerne om klageadgang i lov om planlægning, skal jeg bemærke, at de klageberettigede efter de gældende regler i lovens § 59 er miljø- og energiministeren »og i øvrigt enhver med retlig interesse i sagens udfald«. Kredsen af klageberettigede vedrørende afgørelser om landzonetilladelse omfatter – ud over ministeren – amtsråd, kommunalbestyrelser, naboer og omboende samt foreninger og lignende med formål inden for planlovens formål.

En begrænsning af klageadgangen som foreslået til sager med principielt miljømæssigt indhold vil indebære, at naboer og omboendes mulighed for at klage vil blive meget væsentligt beskåret, hvilket ikke vil være i overensstemmelse med intentionerne hos det flertal, der stod bag vedtagelsen af planloven. I lovforslaget var der således stillet forslag om, at naboer og omboende ikke som hidtil skulle have adgang til at klage i landzonesagerne. Men dette forslag kunne ikke samle flertal, og bestemmelsen blev

ændret til den gældende formulering, hvorefter enhver med retlig interesse i sagens udfald er klageberettiget.

Jeg har på denne baggrund ikke til hensigt at foreslå en generel begrænsning af klagebestemmelserne således, at der kun skulle kunne klages over sager med principielt miljømæssigt indhold.

Jeg finder heller ikke, at der er grundlag for at foreslå en særlig begrænsning af klageadgangen for den del af kredsen af klageberettigede, der udgøres af foreninger og lignende, således at disse klagere skulle have en ringere mulighed for at varetage deres interesser end de øvrige klageberettigede.

Ad spm. nr. S 640

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af Tove Fergo (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 2426, lød således:

Til socialministeren (29/11 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilke rettigheder har unge 15-17-årige, der er surrogatfængslet på de sikrede døgninstitutioner, har de unge arbejdspligt som andre fængslede, og hvor mange unge sidder i øjeblikket varetægtsfængslet i de sikrede døgninstitutioner?«

Supplerende svar (14/3 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet er besvaret foreløbigt den 12. december 1995, idet Socialministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet har bedt Amtsrådsforeningen om at indhente oplysninger fra de sikrede afdelinger.

Socialministeriet har den 5. marts fra Amtsrådsforeningen modtaget besvarelser af det stillede spørgsmål fra de landsdækkende sikrede afdelinger.

Jeg vedlægger til orientering de indhentede besvarelser, som jeg kan henholde mig til. (Ikke optrykt her).

Ad spm. nr. S 641

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af Tove Fergo (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 2426, lød således:

Til socialministeren (29/11 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilken uddannelsesmæssig baggrund har personalet på de sikrede døgninstitutioner for unge surrogatfængslede, hvad er personalets aldersgennemsnit, og hvad er den gennemsnitlige udgift pr. plads?«

Supplerende svar (14/3 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der henvises til det supplerende svar på spm. nr. S 640.

Spm. nr. S 1572

Til undervisningsministeren (29/2 96) af:

Aage Frandsen (SF):

»Er den enkelte kommune forpligtet til at yde tilskud i henhold til folkeoplysningsloven, selv om kommunen ikke har udarbejdet specifikke retningslinjer for aktivitetens art, f.eks. politiske eller religiøse ungdomsorganisationer?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at en enkelt kommune har nægtet at udbetale tilskud ud fra kommunens nuværende regler, fordi kommunen ikke eksplicit havde udarbejdet regler for politiske ungdomsorganisationer. Det er spørgerens opfattelse, at kommunen – i henhold til folkeoplysningslovens § 3, stk. 1 og stk. 3 – skal sidestille politisk og religiøst ungdomsarbejde med anden form for folkeoplysende aktivitet og derfor skal udbetale tilskud ud fra de gældende regler.

Svar (12/3 96)**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):**

Jeg har ikke kendskab til den konkrete sag, som ligger til grund for spørgsmålet, men kan generelt oplyse, at efter § 3 i lov om støtte til folkeoplysning er enhver kreds, der tilbyder folkeoplysende aktivitet for børn og unge under 25 år, tilskudsberettiget og har adgang til lokaler m.v.

Den enkelte kreds' idépolitiske grundlag, organisatoriske struktur, frie emnevalg, frie valg af tilrettelæggelsesform og frie dispositionsret skal respekteres.

Støtte til virksomhed ydes efter objektive kriterier, der sikrer lige tilskudsvilkår for virksomhed med samme funktion og indhold.

Aktivitet for børn og unge af idébestemt, politisk og religiøs art skal sidestilles med anden folkeoplysende aktivitet for børn og unge. Sådanne aktiviteter kan derfor ikke undtages fra kommunens generelle tilskudsordninger.

Spm. nr. S 1573

Til undervisningsministeren (29/2 96) af:

Aage Frandsen (SF):

»Er den enkelte kommune forpligtet til at give tilskud til politiske og religiøse ungdomsorganisationer efter samme regler som anden folkeoplysende aktivitet, f.eks. spejdere, i henhold til folkeoplysningsloven?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1572.

Svar (12/3 96)**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):**

Efter § 15 i lov om støtte til folkeoplysning ydes der tilskud til aktiviteter for børn og unge under 25 år. Heraf følger, at der påhviler kommunalbestyrelsen en pligt til at yde tilskud i et eller andet omfang, men der er ikke fastlagt bestemte satser for sådanne tilskud.

Loven åbner mulighed for, at der fastlægges forskellige satser for denne støtte alt efter aktivitetens indhold og funktion og for at graduere støtten efter alder.

Jeg henviser i øvrigt til mit svar på spørgsmål nr. S 1572.

Ad spm. nr. S 1068

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Jonna Grønver (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 3397, lød således:

Til justitsministeren (17/1 96) af:

Jonna Grønver (V):

»Hvad kan ministeren oplyse om lovgivningen i Sverige og Norge vedrørende kvindelig omskæring?«

Supplerende svar (13/3 96)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Justitsministeriet har modtaget udtalelser fra det norske og svenske justitsministerium om lovgivningen vedrørende kvindelig omskæring.

Det fremgår af udtalelsen fra det norske justitsministerium, at der ved lov nr. 74 af 15. december 1995 om forbud mod kønslemlæstelse (»kønnslemlestelse«) blev indført en særskilt bestemmelse om straf for omskæring af kvinder i Norge.

Loven supplerer den norske straffelovs bestemmelser om legemsbeskadigelse, og strafferammen er den samme som for legemsbeskadigelse.

Efter lovens § 1 straffes den, der forsætligt foretager et indgreb i en kvindes kønsorgan, som skader kønsorganet eller påfører det varige forandringer, for kønslemlæstelse. Straffen er fængsel indtil 3 år, men kan stige til fængsel indtil 6 år, såfremt indgrebet har medført sygdom eller arbejdsudygtighed af mere end 2 ugers varighed eller en uheldredelig misdannelse (»lyte«), fejl eller skade. Har indgrebet medført døden eller betydelig skade på legeme eller helbred, kan straffen stige til fængsel indtil 8 år.

Medvirken straffes på samme måde. Det gælder også rekonstruktion (»rekonstruksjon«) af kønslemlæstelse. Med rekonstruktion sigtes til tilfælde, hvor en tidligere foretagen omskæring ønskes gentaget, f.eks. efter en fødsel.

Endelig er det i § 1 udtrykkeligt fastsat, at samtykke ikke fritager for straf. Formålet med denne del af bestemmelsen er at ramme de tilfælde, hvor samtykket afgives af en myndig og tilregnelig kvinde, og hvor samtykket derfor efter omstændighederne kan fritage for straf efter den norske straffelov.

Loven om forbud mod kønslemlæstelse trådte i kraft den 1. januar 1996. Samtidig gennemførtes en ændring af den norske straffelovs § 12, nr. 3, litra a, om jurisdiktionskompetence. Ændringen indebærer, at en norsk domstol kan straffe en norsk statsborger eller en person med bopæl i Norge for omskæring, der er foretaget i udlandet. Det gælder, uanset om indgrebet er strafbart efter gerningsstedets lovgivning.

Også før loven om forbud mod kønslemlæstelse har der imidlertid været mulighed for at straffe en norsk statsborger eller en person med bopæl i Norge for omskæring i udlandet uden hensyn til, om indgrebet er strafbart efter gerningsstedets lovgivning, når indgrebet er omfattet af straffelovens § 229 om legemsskade eller § 231 om grov legemsskade.

Af udtalelsen fra det svenske justitsministerium fremgår det, at der ved lov nr. 316 af 27. maj 1982 om forbud mod omskæring af kvinder blev indført en særskilt bestemmelse om straf for omskæring af kvinder. Loven trådte i kraft den 1. juli 1982.

Loven er et supplement til den svenske straffelovs regler om legemsbeskadigelse (»misshandel«). Strafferammen svarer til rammerne i straffeloven for legemsbeskadigelse.

Omskæring og medvirken hertil kan således som udgangspunkt straffes i medfør af § 5 eller § 6 i den svenske straffelovs kapitel 3 om legemsbeskadigelse. Straffelovens regler om samtykke kan dog efter omstændighederne indebære, at mindre indgreb kan foretages straffrit på en myndig kvinde, når den pågældende har givet samtykke hertil.

Efter lovens § 1 er det forbudt at foretage indgreb i de ydre kønsorganer med det formål at lemlæste (»stympa«) eller forårsage andre varige forandringer af dem. Det gælder, uanset om den pågældende har meddelt samtykke til indgrebet.

Efter lovens § 2 straffes den, der overtræder § 1, med fængsel i indtil 2 år eller under formildende omstændigheder med bøde. Har forbrydelsen medført livsfare, betydelig legemsskade, alvorlig sygdom, eller er forbrydelsen i øvrigt begået under særdeles skærpente omstændig-

heder (»synnerligen hänsynslöst beteende«), er straffen fængsel fra 1 til 10 år.

Forsøg straffes efter de almindelige regler i straffelovens kapitel 23. Det samme gælder medvirken. Det indebærer, at medvirken kan straffes, medmindre der foreligger formildende omstændigheder, og forholdet derfor kun kan rammes med bøde.

Ifølge det svenske justitsministerium er det tvivlsomt, om loven om forbud mod omskæring af kvinder også gælder forhold, der begås i udlandet. Den svenske straffelovs regler om legemsbeskadigelse antages imidlertid at være universelle, således at disse regler efter omstændighederne også omfatter handlinger, der foretages uden for Sverige.

Et herfra forskelligt spørgsmål er, hvornår en svensk domstol har kompetence til at straffe en svensk statsborger eller en person med bopæl i Sverige for legemsbeskadigelse i anledning af en omskæring, der er foretaget i udlandet. Ifølge det svenske justitsministerium kan en svensk domstol kun straffe i sådanne tilfælde, når omskæringen også er strafbar efter gerningsstedets lovgivning eller en del af den strafbare handling, f.eks. medvirken, er foretaget i Sverige.

Ad spm. nr. S 1120

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Birthe Rønn Hornbech (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 3401, lød således:

Til justitsministeren (22/1 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at der i lande, vi normalt sammenligner os med, er hjemmel til at straffe derboende personer, der har medvirket til omskæring i udlandet, uagtet dette ikke måtte være strafbart i det pågældende land?«

Supplerende svar (13/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har bl.a. til brug ved besvarelse af spørgsmål nr. S 1068 fra medlem af Folke-

tinget Jonna Grønver (V) om samme emne modtaget udtalelser fra det norske og svenske justitsministerium om lovgivningen vedrørende kvindelig omskæring.

Jeg har i min samtidige endelige besvarelse af dette spørgsmål redegjort for retstilstanden på baggrund af de udtalelser, som Justitsministeriet har modtaget. Jeg henviser derfor til denne besvarelse, der vedlægges i kopi. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1563

Til justitsministeren (29/2 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse det samlede antal bødefafsonere indsat i fængsler og arresthuse pr. 29. februar 1996, samt hvor mange afsoningsdage disse bødefafsonere repræsenterer, samt oplyse, hvorvidt ministeren vil overveje at oprette lavprisfængsler til bødefafsonere og f.eks. spritbilister?«

Begrundelse

Det forekommer ikke hensigtsmæssigt, hvis bødefafsonere og spritbilister tager pladsen op i landets arresthuse med det formål, at politiet undlader at foretage anholdelser af grove kriminelle.

Svar (12/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Den samlede kapacitet i kriminalforsorgens fængsler og arresthuse er knap 3.700 (ekskl. institutionen i Sandholmlejren). Kapaciteten i arresthussektoren udgør ca. 1.580 pladser, hvoraf 530 pladser er på Københavns Fængsler.

I løbet af et år er der i arresthussektoren daglig mellem 700 og 900 varetægtsarrestanter. De fordeler sig med ca. 300-400 i Københavns Fængsler og ca. 400-500 i arresthusene i øvrigt. Dette betyder, at der dagligt er ca. 680-880 pladser i gennemsnit i arresthussektoren, der kan benyttes til andre kategorier af indsatte.

Erfaringsmæssigt stiger antallet af varetægtsarrestanter i perioderne januar-marts og oktober-november. Det er derfor af væsentlig betyd-

ning, at der sker en nøje styring af indkaldelserne af domfældte fra fri fod, f.eks. bødefafsonere, i disse perioder. Politimesterembederne forestår indkaldelser af afsonere til arresthusene. Det kan oplyses, at der efter aftale med politidirektøren og politimestrene i omegnspolitikredsene til København er indført et midlertidigt stop for anholdelse af bødefafsonere frem til den 1. maj 1996.

Den 29. februar 1996 var i alt 78 personer indsat i kriminalforsorgens institutioner til afsoning af bødeforvandlingsstraf. Direktoratet for Kriminalforsorgen har ikke oplysninger om, hvor lang straf de pågældende har. Men det kan oplyses, at den gennemsnitlige afsoningstid for bødefafsonere var 6 dage i 1995. Såfremt det forudsættes, at de 78 personer, der var indsat til afsoning af bøder den 29. februar 1996, i gennemsnit har en straffængde på 6 dage, betyder dette, at de 78 bødefafsonere tilsammen udgør en strafmasse på ca. 470 dage.

49 af disse bødefafsonere var indsat i arresthussektoren. Det er efter Direktoratet for Kriminalforsorgens opfattelse for mange, henset til at der som nævnt i denne periode er særlig stort pres på arresthusene. Direktoratet overvejer for tiden at fastsætte generelle retningslinjer for indsættelse af bødefafsonere.

Med hensyn til indretning af lavprisfængsler til bødefafsonere m.v. kan det oplyses, at statsfængslerne i Gribskov og Kærshovedgård med plads til henholdsvis 64 og 153 indsatte er indrettet således, at der udelukkende anbringes hæfte- og bødefafsonere. Udgiften pr. afsoningsdag i de to nævnte fængsler er i gennemsnit ca. 340 kr. (inkl. udgiften til personalelønninger). Udgiften i de øvrige åbne fængsler er ca. 600 kr. pr. afsoningsdag. Forskellen i udgifterne beror især på, at der i hæfteafsoningsfængslerne ikke er de samme udbyggede sociale behandlings- og beskæftigelsesmæssige forhold som i de øvrige åbne fængsler.

Spm. nr. S 1564

Til sundhedsministeren (29/2 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for jordemødres ret til at udspørge gravide kvinder om deres rygevaner, og til hvilke registre disse oplysninger indberettes eller påtænkes indberettet?«

Svar (12/3 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Middellevetidsudvalget konkluderede i 1994, at danske mødres rygning bidrager til, at spædbarnsdødeligheden er højere i Danmark end i de øvrige nordiske lande. Der er endvidere generel enighed om, at rygning i graviditeten er den enkeltfaktor, som har størst betydning for graviditetsforløbet og fosteret.

Det følger af lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp, at jordemødre i forbindelse med de forebyggende helbredsundersøgelser, som skal tilbydes gravide kvinder, skal give fornøden vejledning i svangerskabshygiejne. Vejledningen i svangerskabshygiejne omfatter bl.a. vejledning om kvindens levevis, herunder også om tobaksrygning.

Der findes ikke særlige regler om jordemødres ret til at udspørge gravide kvinder om deres rygevaner. På baggrund af de store sundhedsmæssige risici ved rygning i graviditeten er det imidlertid naturligt, at jordemødre i sammenhæng med den almindelige vejledning i svangerskabshygiejne orienterer sig om rygevaner.

Erfaringer har vist, at kun ved en målrettet og personlig indsats kan man forvente at få gravide kvinder til at holde op med at ryge. Oplysningerne skal derfor tjene til at afklare, om der er et behov hos den gravide kvinde for særlig information om rygningens sundhedsmæssige risici.

Stilles spørgsmålet som led i et biomedicinsk forskningsprojekt, har jordemoderen efter lov om et videnskabetisk komitéssystem og behandling af biomedicinske forskningsprojekter pligt til skriftligt og mundtligt at informere den gravide kvinde om projektets indhold og til at indhente dennes skriftlige samtykke. Også ved forskningsprojekter, som ikke er omfattet af komitéloven, bør jordemoderen efter almindeligt antagne principper give information og indhente samtykke.

Det Medicinske Fødselsregister indeholder forskellige data fra fødselsanmeldelsen. Fra 1991 har Fødselsregisteret indeholdt oplysninger om gravide kvinders rygning.

Fra 1. januar 1996 registreres oplysninger vedrørende rygevaner endvidere i Landspatientregisteret.

Oplysninger om rygning er en variabel af betydning for børns fysiske udvikling og derfor et naturligt led i Sundhedsstyrelsens fødselsregistrering.

Bortfaldet spørgsmål

Spm. nr. S 1493

Spørgsmålet, der er stillet til landbrugs- og fiskeriministeren af Niels Højland, er taget tilbage af spørgeren.

Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, lød således:

Til landbrugs- og fiskeriministeren (22/2 96) af: **Niels Højland (FP):**

»Hvad kan ministeren oplyse om det igangværende forsøgsfiskeri efter muslinger i Limfjorden?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvad der er grundlaget for forsøget, hvor mange år forsøget har kørt, samt hvad forsøget ventes at resultere i. Endvidere ønskes oplyst, hvilke offentlige myndigheder (ministerier, amter osv.) og organisationer der medvirker, samt hvem der finansierer forsøget, herunder hvordan den eventuelle fordeling mellem parterne er.

Spm. nr. S 1566

Til trafikministeren (29/2 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Vil ministeren tage initiativ til en revision af færdselsloven, så lastbilernes hastighedsgrænse ændres fra de nuværende 70 km/t til 80 km/t på motorveje?«

Begrundelse

I langt de fleste EU-lande må lastbiler køre 80 km/t eller mere. Det danske motorvejsnet er nu ved at være fuldt udbygget, og lastvogne er efterhånden af en sådan konstruktion, at det fuldt ud vil være forsvarligt, at de må køre 80 km/t, navnlig på motorveje. Derved ville man også kunne trække en del tung trafik fra andre veje over på de langt mere trafiksikre motorveje.

Desuden vil det give en langt mere glidende trafik på motorvejene samt eliminere en del af de farlige overhalinger, som i dag finder sted.

Desuden er lastvognenes hastighedsbegrænsere på 80 km/t, så de ikke kan køre hurtigere.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Tillad mig indledningsvis at erindre om de tilkendegivelser, der kom fra flere ordføreres side under Folketingets forhandlinger i 1992 af den daværende justitsministers forslag til ændring af færdselsloven (motorvejshastighed og skærpeelse af bødeniveau), Folketingstidende 1991-92, spalte 5699-5720 og 8989-8996. Som det fremgår heraf, ønskede man skabt ro om hastighedsgrænserne. Jeg er på denne baggrund ikke umiddelbart stemt for at begynde diskussionen om hastighedsgrænserne på nuværende tidspunkt.

Herudover kan jeg oplyse, at der også fra anden side for nylig er rejst spørgsmål om ændring af færdselsloven, således at hastighedsgrænsen for lastbiler ændres fra 70 km/t til 80 km/t på motorveje, samt om, at biler med tilladt totalvægt på ikke over 3.500 kg med tilkoblet campingvogn og lignende må køre 80 km/t på motorveje og landeveje i stedet for de i dag tilladte 70 km/t.

De køretøjsbestemte hastighedsgrænser kan ikke betragtes isoleret for én køretøjstype. Der er derfor en sammenhæng mellem de to nævnte forslag.

Rigspolitiet har nedsat en arbejdsgruppe med deltagelse af Færdselsstyrelsen, Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, lokale politimyndigheder og Vejdirektoratet. Arbejdsgruppen skal med udgangspunkt i et antal alvorlige ulykker, hvor busser og lastbiler har været indblandet, analysere ulykkesoplysningerne og finde eventuelle fælles træk og forhold, der kan ændres, så tilsvarende ulykker kan undgås i fremtiden. Såvel Rådet for Trafiksikkerhedsforskning som Vejdirektoratet anbefaler, at man afventer resultaterne af gruppens arbejde, før der tages stilling til en ændring af hastighedsgrænserne.

Rapporten forventes færdig i foråret 1996, hvorefter jeg vil tage endelig stilling til forslaget.

Jeg skal tilføje, at hastighedsbegrænsere i lastbiler skal indstilles således, at hastigheden ikke kan overskride 90 km/t – og ikke som anført i begrundelsen for spørgsmålet 80 km/t. Hastighedsbegrænsernes indstilling er bestemt af et EF-direktiv.

Spm. nr. S 1583

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Hvilke skridt vil ministeren tage for at sikre, at danske vognmænd ikke forskelsbehandles i forbindelse med specialtransporter i f.eks. Tyskland?«

Begrundelse

En dansk vognmand, der skal have transporttilladelse til en overdimensioneret transport, skal ansøge det lokale politi om denne minimum 3 arbejdsdage før dens planlagte gennemførelse.

En udenlandsk vognmand, der ankommer til den danske grænse, kan få udstedt tilladelse på stedet, i mange tilfælde uden den nødvendige accept fra Vejdirektoratet.

Et dansk blokvognstog, der ankommer til den tyske eller den svenske grænse uden den rigtige tilladelse, må vente den normale søgeperiode (for Tyskland minimum 1 uge).

En dansk vognmand, der ønsker at transportere specialgods, skal, før der gives tilladelse hertil, have fremskaffet en tysk § 70-godkendelse samt fysisk have fremstillet alle mulige kombinationer til syn i Tyskland.

De danske myndigheder forudsætter, at et udenlandsk blokvognstog opfylder gældende krav i Danmark, såfremt det er godkendt i hjemlandet.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan indledningsvis oplyse, at der ikke er fælles EU-regler vedrørende transportere med blokvogne, og at jeg ikke har kompetence til at ændre de tyske regler for sådanne transportere.

Jeg skal dog bemærke, at oplysningerne i begrundelsen for spørgsmålet tilsyneladende ikke er helt korrekte. Således skal man f.eks. ifølge oplysninger, som Færdselsstyrelsen tidligere har modtaget fra vognmænd, ikke fysisk have fremstillet alle mulige kombinationer af blokvogne til syn i Tyskland for at få lov at køre der. Der skal kun synes én kombination, og alle senere varianter godkendes som »papirgodkendelser«.

Om den øvrige del af begrundelsen, hvor det angives, at udenlandske blokvognstog har nem-

mere ved at få tilladelse til kørsel i Danmark end danske blokvognstog, kan jeg oplyse, at Færdselsstyrelsen den 31. oktober 1995 udsendte en cirkulæreskrivelse til politiet, der blandt andet præciserer, at udenlandske blokvognstog skal opfylde de samme betingelser som de danske.

Det betyder med andre ord, at der for udenlandske blokvognstog ligeledes skal søges transporttilladelse, eventuelt klassificeringstest, godkendelse og fastsættelse af tilladt hastighed som for danske blokvognstog. Færdselsstyrelsens cirkulæreskrivelse indeholder dog en tilladelse til, at tilladt hastighed kan fastsættes af Statens Bilinspektion på baggrund af tekniske oplysninger om blokvognstoget, og at der ikke skal ske et egentligt syn af det udenlandske blokvognstog. Dette skyldes, at man går ud fra, at den generelle vedligeholdelsesstand bliver kontrolleret ved syn i blokvognstogets hjemland.

Ifølge oplysninger fra Færdselsstyrelsen er Tyskland det eneste land, der også kræver udenlandske blokvognstog synet fysisk i deres land (og kun hvert 3. år).

Som det fremgår, har Færdselsstyrelsen for nylig taget initiativer for at undgå, at udenlandske vogntog kører på mere favorable vilkår end de danske, og jeg forventer, at disse initiativer vil få den ønskede virkning.

Spm. nr. S 1584

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage, for at arbejdet med revision af blokvognsbekendtgørelsen kan afsluttes hurtigst muligt og inden sommeren 1996?«

Begrundelse

I svar af 22. december 1995 på spørgsmål nr. S 697 svarede ministeren, at den længe ventede revision af blokvognsbekendtgørelsen ville kunne forventes afsluttet inden udgangen af 1996.

Dette svar er der stor utilfredshed med blandt de berørte vognmænd.

Denne utilfredshed skyldes ud over den lange ventetid, at transportarbejdet med specialkøretøjer gennem de senere år i stigende grad er gået over på udenlandske hænder.

Denne udvikling skyldes navnlig, at de danske regler halter langt bagefter de tyske regler. De tyske regler anvendes som forbillede i blandt andet Sverige, hvorfor blandt andet svenske vognmænd er stillet bedre end deres danske kolleger.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

I mit svar af 22. december 1995 på samme spørgers spørgsmål nr. S 697 har jeg oplyst, at den nye reviderede blokvognsbekendtgørelse kan forventes inden udgangen af 1996.

Der er flere årsager til, at en revision af bekendtgørelsen ikke kan forventes færdig inden sommerferien 1996.

Det kan oplyses, at Trafikministeriet i april 1993 sendte et udkast til bekendtgørelse til høring hos branchen og de relevante myndigheder. Efter den første høring har det vist sig, at en revision af bekendtgørelsen vil kræve stillingtagen til en række principielle spørgsmål, ligesom vognmandsbranchen generelt ikke fandt udkastet tilstrækkelig vidtgående.

Det mest påtrængende problem for branchen i forhold til blokvognsbekendtgørelsen har været spørgsmålet om hastighedsgrænserne. Derfor har jeg, som oplyst i mit svar den 22. december 1995, i oktober 1995 efter aftale med branchen udsendt en ændringsbekendtgørelse netop vedrørende dette punkt.

Færdselsstyrelsen har oplyst, at man har forberedt en møderække i foråret 1996 mellem repræsentanter fra branchen, Statens Bilinspektion, vejmyndighederne og politiet, hvor de meget principielle spørgsmål skal drøftes.

Færdselsstyrelsen har senest på et årsmøde i Danske Vognmænds kran/blok-gruppe den 2. marts 1996 orienteret om arbejdet med blokvognsbekendtgørelsen, herunder tidsplanen.

Selv om jeg, som jeg allerede tilkendegav i mit svar af 22. december 1995, naturligvis er enig i, at en hurtig revision af bekendtgørelsen er ønskelig, finder jeg det ikke muligt at lave en velgennemarbejdet revision, hvor alle forhold er taget i betragtning, og som dermed vil være tilfredsstillende for vognmandsbranchen, hvis dette skal ske inden sommerferien 1996.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at nogle af de ønsker, vognmandsbranchen har fremsat, forudsætter en ændring af færdselsloven. Overvejelserne vedrørende disse ønsker vil imidlertid ikke sinke en revision af blokvognsbekendtgø-

relsen inden for rammerne af den eksisterende lovgivning.

Spm. nr. S 1540

Til arbejdsministeren (27/2 96) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i fortsættelse af svaret på spørgsmål nr. S 1334 oplyse tallene for arbejdsledige, der har modtaget uddannelsesorlovsydelse i 1995, for hele landet, fordelt på de enkelte amter?«

Begrundelse

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 1334 har ministeren oplyst antallet af arbejdsledige, der har modtaget uddannelsesorlovsydelse i 1995. De i besvarelsen indeholdte tal bedes oplyst for hvert enkelt amt.

Svar (8/3 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsmarkedsstyrelsen har til brug for besvarelsen af spørgsmålet foretaget statistiske udtræk via arbejdsformidlingernes edb-system AF-Match, som viser antallet af ledige personer fordelt på AF-regioner, der har modtaget uddannelsesorlovsydelse i 1995:

København	8.852
Århus	7.141
Nordjylland	6.141
Fyn	5.943
Vejle	4.181
Sønderjylland	2.874
Ringkøbing	2.734
Vestsjælland	2.436
Storstrøm	2.212
Frederiksborg	1.946
Esbjerg	1.868
Viborg	1.750
Roskilde	1.517
Bornholm	466
Hele landet	<u>50.061</u>

Ad spm. nr. S 1330

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Svend Aage Jensby (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, for handlingerne side 3881, var sålydende:

Til justitsministeren (6/2 96) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at politiets efterforskningsarbejde ikke besværliggøres ved, at Registertilsynet lægger hindringer i vejen for edb-registreringer, som både vil være ressourcebesparende, og som vil kunne fremme opklaringen af forbrydelser?«

Supplerende svar (14/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Registertilsynet og Politimesteren i Haderslev.

Registertilsynet har oplyst følgende:

»Registertilsynet skal indledningsvis bemærke, at det er en misforståelse, når der i artiklen i Jyllands-Posten gives udtryk for, at Registertilsynet skal have nedlagt forbud mod, at politiet foretager edb-registrering af gerningssteder. Registertilsynet har aldrig udtalt sig imod oprettelsen af det pågældende register. Problemet – i denne og nogle tidligere sager – har alene været, hvilken procedure der i givet fald skulle følges ved oprettelsen af et sådant register.

Det følger af lov om offentlige myndigheders registre § 4, stk. 1, at registre, der føres for en statslig myndighed, kun må oprettes i henhold til godkendelse af vedkommende minister. Efter § 4, stk. 2, skal der, forinden et register tages i brug, af vedkommende minister eller den, han bemyndiger dertil, være fastsat forskrifter om det på gældende registers opbygning og drift, der opfylder bestemmelserne herom i lovens kapitel 3-6, det vil blandt andet sige, at der skal fastsættes regler for de fornødne sikkerhedsforanstaltninger omkring registeret.

Efter lovens § 5, stk. 1, skal der, forinden der meddeles godkendelse eller fastsættes forskrifter som nævnt i § 4, indhentes en udtalelse fra Registertilsynet.

Såfremt et register, der føres for en statslig myndighed, ikke indeholder oplysninger af fortrolig karakter, er registeret undtaget fra bestemmelserne i lovens § 4, stk. 2 og 3, jf. § 5, jf. lovens § 8 a, stk. 1. Et sådant register skal blot inden 4 uger efter oprettelsen anmeldes til Registertilsynet med angivelse af registerets formål, personkreds, dataindhold og størrelse, jf. § 8 a, stk. 3.

Registertilsynet har på baggrund af en konkret forespørgsel fra Politimesteren i Haderslev ved skrivelse af 8. februar 1996 udtalt, at man ikke finder, at et register over uopklarede indbrud – indeholdende oplysninger om gerningssted, gerningstidsrum, gerningsmandens fremgangsmåde og kostervalg – indeholder fortrolige oplysninger. Der skal derfor ikke fastsættes forskrifter for et sådant register, der i stedet kan anmeldes til Registertilsynet.

Tilsynet forudsatte i den forbindelse, at registrene ikke indeholder oplysninger – herunder journalnumre – der (direkte) kan henføres til en sigtet eller en gerningsmand.

Såfremt edb-registre til brug for politiets efterforskningsarbejde indeholder fortrolige oplysninger – herunder oplysninger, der kan henføres til en sigtet eller en gerningsmand – skal der i henhold til lovens §§ 4 og 5 fastsættes forskrifter for registrene. Registertilsynet skal for god ordens skyld pege på, at efter tilsynets opfattelse må også visse registre med oplysninger om de forurettede anses for at indeholde fortrolige oplysninger allerede på grund af karakteren af det strafbare forhold, f.eks. i visse sædelighedssager.«

Politimesteren i Haderslev har ligeledes oplyst, at Registertilsynet ved skrivelse af 8. februar 1996 har meddelt, at det omhandlede register kan oprettes uden forskrifter.

Justitsministeriet har den 2. marts 1996 på grundlag af en anmeldelse fra politimesteren godkendt registret i medfør af lovens § 8 a.

Spm. nr. S 1607

Til udenrigsministeren (6/3 96) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren kommentere artiklen i dagbladet B.T. torsdag den 29. februar 1996 vedrørende udtalelser af det danske medlem af Europa-Parlamentet Lone Dybkjær med hensyn til Europa-Kommissionens oplæg til en ny traktat?«

Begrundelse

Nærværende spørgsmål stilles på grund af en artikel i dagbladet B.T. torsdag den 29. februar 1996, hvoraf det fremgår, at det radikale medlem af Europa-Parlamentet Lone Dybkjær er yderst skeptisk, hvad angår Santers oplæg til regeringskonferencen.

Svar (12/3 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Kommissionen deltager i regeringskonferencen som led i en politisk praksis. Kommissionen må således ventes at fremlægge sine synspunkter på regeringskonferencens emner, efterhånden som de bliver diskuteret. Regeringen vil i denne forbindelse tage stilling til Kommissionens konkrete forslag og synspunkter i øvrigt – ligesom den selvfølgelig også vil tage stilling til de forslag, som måtte blive fremlagt fra de andre medlemslande.

I den nuværende fase er der tale om politiske markeringer. Den danske regering har selv udarbejdet et forhandlingsgrundlag. Kommissionens udtalelse svarer hertil, samtidig med at det er et led i proceduren foreskrevet i Traktatens artikel N. Regeringen finder, at vi alle står os bedst ved i den nuværende fase at registrere hinandens synspunkter og derefter tage stilling under den forhandling – regeringskonferencen – som jo endnu ikke er begyndt.

Spm. nr. S 1622

Til kulturministeren (7/3 96) af:

Kent Kirk (KF):

»Er der efter regeringens opfattelse nogen mulighed for, at Europa-Kommissionen kan blande sig i den europæiske idræts dopingregler under henvisning til, at professionelle idrætsudøvere kan påberåbe sig retten til arbejde og arbejdskraftens frie bevægelighed?«

Begrundelse

Med Europa-Kommissionens øgede interesse for idrætsudøvers vilkår er området for dopingregler nu kommet i fokus. Det er i alles interesse, at idrætsudøvelse sker under fair og lige vilkår for alle uden brug af doping. Idrættens organisationer har fastlagt sanktioner over for de idrætsudøvere, der ikke overholder forbudet. Det er en arbejdsgivers ret at fastlægge rammerne for f.eks. indtagelse af alkohol i arbejdstiden, og det må derfor være naturligt, at organisationerne også har retten til at fastlægge sanktioner f.eks. i form af udelukkelse fra sporten.

Svar (13/3 96)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Hele idrætsverdenen, både nationalt og internationalt, har ført og fører en prisværdig kamp imod dopingmisbruget på idrætsområdet. Doping er snyderi, det er ofte sundhedsfarligt, og det er i et vist omfang kriminaliseret. I Danmark har vi således lov nr. 916 af 8. december 1993 om forbud mod visse dopingmidler.

Vi har med Bosmandommen set, at professionelle, kontraktansatte sportsfolk inden for EU anses for arbejdstagere med de rettigheder, der deraf følger. Jeg vil for mit eget vedkommende tilføje: og med de forpligtelser, der deraf følger.

Ansættes man som professionel af en idrætsklub inden for DIF's område, må man overholde vilkårene, så længe kontrakten varer. Et sådant vilkår er, at idrætsudøveren i Danmark er underlagt DIF's dopingkontrolregulativ. Det bør efter min mening fremgå af ansættelseskontrakten.

På samme måde må professionelle idrætsudøvere, der ønsker at deltage i nationale eller internationale konkurrencer, acceptere de der-

med forbundne vilkår for deltagelse, herunder dopingkontrol. Vilklårene er klare på forhånd.

De idrætslige sanktioner ved overtrædelser af dopingreglerne kan som bekendt være udelukkelse fra at deltage i idrætsudøvelse under det pågældende nationale eller internationale forbund i kortere eller længere tid. Den professionelle vil altså i sanktionsperioden kun kunne tjene penge på sin sport ved aktivitet uden for organisationernes regi, f.eks. hos private, kommercielle arrangører m.m., som måtte være villige til at se bort fra dopingsanktioner.

Der findes i øvrigt andre sanktioner i samfundet end de her omhandlede, hvorved en person bliver forhindret i at udøve sit hidtidige erhverv i kortere eller længere tid.

Hvorledes De Europæiske Fællesskabers domstol ville dømme i en sag om dopingsanktioner i forhold til bestemmelser i traktaten om erhvervsudøvelse, ved jeg af gode grunde ikke, og jeg vil heller ikke fremkomme med spådomme om det, men det ville være interessant at se en dopingdømt søge rettens bistand til at komme på banen igen trods en dopingdom om karantæne.

Spm. nr. S 1609

Til statsministeren (6/3 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Finder statsministeren det ikke betænkeligt, at der i den nuværende regering er ministre, der prioriterer private gøremål højere end landets interesser?«

Begrundelse

I forbindelse med det historiske Asien-Europamøde glimrede statsministeren ved sit fravær på grund af en privat 90-års-fødselsdag. Tidligere er det oplyst, at andre ministre i samme regering prioriterer privatlivet højere end arbejdet som minister. Derved sættes »folkets tjenere« i et nyt relief, som dansk erhvervsliv og danske borgere ikke kan være tjent med. Statsministeren bedes derfor uddybe, hvilke begrundelser der ligger til grund for denne regerings mærkelige prioriteringer, når det gælder arbejdet som »folkets tjenere«.

Svar (12/3 96)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Regeringens ministre prioriterer deres deltagelse i møder ud fra en samlet vurdering, herunder det forhold, at landets interesser ved møder i udlandet under alle omstændigheder bliver varetaget på kompetent vis, hvilket, for så vidt angår Asien-Europa-mødet i Bangkok, skete ved, at udenrigsministeren repræsenterede den danske regering.

Ad spm. nr. S 727

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Niels J. Langkilde (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1996-96, forhandlingerne side 2455, var sålydende:

Til justitsministeren (10/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Bryder vindmøllelovens bestemmelser om tvunget køb til overpris af vindmøllernes elektricitet med grundlovens ekspropriationsbestemmelser?«

Supplerende svar (12/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

1. Som anført i den foreløbige besvarelse af 19. december 1995 har Justitsministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Miljø- og Energiministeriet.

I Miljø- og Energiministeriets udtalelse er anført følgende:

»Spørgsmålet vedrører bestemmelsen i § 10 c i lov om udnyttelse af vedvarende energikilder m.v. (VE-loven eller vindmølleloven), der er således:

§ 10 c. Elektricitet, der leveres fra vindkraftanlæg til elnettet, afregnes med 85 pct. af salgsprisen til almindelige forbrugere opgjort eksklusiv afgifter og tilskud hos det elforsyningselskab, i hvis område vindkraftanlægget er opstillet.

Stk. 2. Energiministeren kan fastsætte nærmere regler om prisafregningen for elektricitet, der leveres fra vindkraftanlæg til elnettet.

Denne regel suppleres af nærmere bestemmelser om afregningsgrundlaget i Energiministeriets bekendtgørelse om tilslutning af vindkraftanlæg til elnettet.

§ 10 c blev indsat ved en lovændring i 1992. Indtil da var retningslinjerne for afregning fastlagt i en vejledende aftale mellem Danske Elværkers Forening og organisationerne for vindmølleejere og -fabrikanter. For de fleste vindmøller skete afregning efter overenskomsten på det samme 85 pct.-niveau, som efter § 10 c. I nogle tilfælde blev dog anvendt en 70 pct.-sats før lovændringen, bl.a. når en vindmølle havde tilslutning »i egen installation«, dvs. hvor vindmøllestrømmen i første række blev forbrugt direkte af mølleejeren, således at kun overskydende strøm blev leveret til elseskabets net.

I forbindelse med lovforslaget tilkendegav elsektoren, at den principielt var imod et lovindgreb og navnlig uenig i en regel om ens afregning for alle vindmøller. Der blev ikke rejst spørgsmål om ekspropriation hverken fra Folketingets eller elværkernes side.

Efter formålsbestemmelsen i lov om elforsyning skal elforsyningen tilrettelægges i overensstemmelse med miljømæssige og samfundsøkonomiske hensyn og således, at en miljøvenlig energianvendelse fremmes bl.a. ved udnyttelse af vedvarende energikilder, og det kan efter loven pålægges elforsyningsvirksomheder at anvende bestemte former for energi. Der er imidlertid ingen pligt for elseskaberne til at aftage og anvende elektricitet fra private vindmøller. Efter de tidligere overenskomster mellem elsektoren og vindmøllejerne skulle elseskaberne aftage den strøm, som de private mølleejere producerede, og elseskaberne er under den nuværende ordning fortsat med at aftage strømmen fra alle vindmøller, der er tilsluttet elnettet. Sideløbende har elseskaberne påtaget sig at opstille egne vindmøller til at dække en del af elforsyningen.

Det må derfor ses som et integreret led i elseskabernes virksomhed under de foreliggende miljø- og energipolitiske forudsætninger, at der aftages og anvendes vindmøllestrøm i elforsyningen. Udgiften til køb af elektricitet fra privatejede vindmøller er en omkostning, som efter elforsyningsloven kan indregnes i priserne ved videresalg til forbrugere.

Afregningsreglerne tvinger således ikke elseskaberne til tabsgivende dispositioner, og de gør ikke indgreb i selskabernes økonomiske for-

hold ved at overføre formuegoder eller formueretlige beføjelser til andre. Der er derfor ikke efter Miljø- og Energiministeriets opfattelse tale om ekspropriation, men alene om en regulering af handlefriheden i forbindelse med udøvelse af virksomhed med elforsyning.«

2. Justitsministeriet er enig med Miljø- og Energiministeriet i, at bestemmelsen i § 10 c, stk.

1, i lov om vedvarende energikilder, hvorefter elektricitet, der leveres fra vindkraftanlæg til elnettet, afregnes med 85 pct. af salgsprisen til almindelige forbrugere, ikke udgør et ekspropriativt indgreb efter grundlovens § 73.

Spm. nr. S 1611

Til miljø- og energiministeren (6/3 96) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvor store beløb er der brugt på udvikling og afprøvning af skarvsikrede fangstredskaber i 1994 og 1995, og hvor store beløb er afsat for finansåret 1996?«

Svar (15/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Skov- og Naturstyrelsen og Danmarks Fiskeriundersøgelser finansierer hver 50 pct. af udgifterne til udvikling og afprøvning af skarvsikrede fiskeredskaber. I 1994 er der brugt 275.000 kr. og i 1995 353.000 kr. til disse forsøg. I 1996 er der afsat 550.000 kr. til forsøg.«

Spm. nr. S 1612

Til miljø- og energiministeren (6/3 96) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren nævne alle helt eller delvis gennemførte projekter til begrænsning af skarvernes rovfiskeri samt oplyse, hvilke forsøgsresultater der efterfølgende er publiceret?«

Svar (15/3 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I 1991 gennemførtes et forsøg med overdækning af bundgarn i Horsens Fjord. Forsøget blev færdiggjort i 1992 og er publiceret i rapporten »Forsøg med skarvers effekt på laksefisk i bundgarn« (udarbejdet af Institut for Ferskvandsfiskeri og Fiskepleje, udgivet 1993 af Skov- og Naturstyrelsen).

I 1992 gennemførtes yderligere et forsøg med overdækning af bundgarn i Genner Bugt. Resultaterne er publiceret i rapporten »Skarver og bundgarnsfiskeri: Et forsøg med overdækning af et bundgarn« (udarbejdet af K.D. Christensen og K.J. Cornelisse, udgivet 1992 af Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser, rapport nr. 442-1992).

I 1993 gennemførtes en analyse af skarvens fourageringsadfærd under vandet i et bundgarnsnet ud fra eksisterende filmoptagelser. Resultaterne er publiceret i rapporten »Skarvers predationsadfærd på fisk i bundgarn« (udarbejdet af M. Bildsøe, udgivet 1994 af Skov- og Naturstyrelsen). I rapporten foreslås et forsøgsprogram med spærrenet i bundgarn, som efterfølgende afprøves 1994-1996.

I 1994 igangsættes forsøg med spærrenet i en fast forsøgsopstilling i Isefjorden. De foreløbige resultater er beskrevet i et notat til Skov- og Naturstyrelsen »Skarver i bundgarn: Afværgeforsøg med spærrenet udført maj-okt. 1994« (udarbejdet af M. Bildsøe og F.H. Carlsen 1995).

I 1995 er forsøgene med spærrenet i en fast forsøgsopstilling færdiggjort og de samlede resultater publiceret i rapporten »Skarvers fouragering i bundgarn I: En eksperimentel forundersøgelse af spærrenets effekt på predationsadfærd« (udarbejdet af M. Bildsøe og I. Bundgård Jensen, udgivet 1996 af Skov- og Naturstyrelsen).

I 1995 er endvidere i Limfjorden igangsat et projekt med beskyttelse af åluser. Projektet fortsætter i 1996, og resultaterne er derfor endnu ikke publiceret.

Spm. nr. S 1523

Til indenrigsministeren (26/2 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Kan en kommune til en subsidieret pris udleje eller bortforpagte fast ejendom til private eller foreninger, som bedriver erhvervsvirksomhed i konkurrence med andre private virksomheder?«

Svar (8/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Kommuners udlejning og bortforpagtning af fast ejendom, herunder lokaler og udendørsanlæg, til private og foreninger er reguleret dels i forskellige love som f.eks. lov om støtte til folkeoplysning, dels af de kommunalretlige grundsætninger om kommunernes opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Kommuner skal således efter lov om støtte til folkeoplysning vederlagsfrit eller mod betaling af et gebyr stille ledige offentlige lokaler og udendørsanlæg til rådighed til foreninger m.v. til virksomhed inden for lovens område.

Kommuner kan endvidere efter de nævnte kommunalfuldmagtsregler lovligt yde støtte til privates varetagelse af kommunale opgaver, herunder stille fast ejendom til rådighed for privates varetagelse af sådanne opgaver. Det er dog en forudsætning herfor, at den kommunale ejendom udelukkende anvendes til varetagelse af kommunale opgaver. Det er endvidere en forudsætning, at kommunens formål med at stille en kommunal ejendom til rådighed for en privat ikke er at opnå et overskud herved.

Det følger tillige af de nævnte kommunalfuldmagtsregler, at en kommune som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel kan drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed eller yde støtte til privates udøvelse af sådan virksomhed.

Dette indebærer, at en kommune som udgangspunkt ikke uden hjemmel i lovgivningen kan udleje eller bortforpagte fast ejendom til en privat eller en forening, når den private eller foreningen har til hensigt at anvende ejendommen til erhvervsvirksomhed med henblik på at opnå et overskud.

Det er dog fast antaget i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis og den juridiske litteratur, at en kommune – for at undgå værdispild – på visse betingelser og i et vist omfang lovligt kan udnytte ledig overkapacitet eller

varetage såkaldte accessoriske opgaver og således varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale. En kommune kan således i et vist omfang lovligt udleje eller bortforpagte fast ejendom til en privat, uanset at den private har til formål at anvende ejendommen til en ikke-kommunal opgave, f.eks. erhvervsvirksomhed. Da kommunen imidlertid ikke uden lovhjemmel kan yde støtte til sådan virksomhed, skal lejen eller forpagtningsafgiften fastsættes på markedsmæssige vilkår.

Spm. nr. S 1586

Til erhvervsministeren (4/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for indholdet – herunder priserne – i de aftaler om præinstallation af programmet »Passer pengene?«, som Forbrugerstyrelsen har indgået?«

Svar (13/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Som nævnt i besvarelsen af folketingssspørgsmål nr. S 1461 har Forbrugerstyrelsen indgået aftale om præinstallation af pc-programmet »Passer pengene?« med flere pc-forhandlere.

Præinstallationsaftalerne indebærer, at styrelsen leverer en fuld programpakke (privaticens) med ét licensnavn, én licenskode og én manual. Pc-forhandlerne kan særskilt købe manualer til programmet fra styrelsen med henblik på videre salg. Pc-forhandlerne er ansvarlige for installation af programmet på de enkelte pc'er. Hvis køberne af pc'erne har problemer, der relaterer sig til installationen af programmet »Passer pengene?«, er det forhandleren, der yder support til køberne.

Priserne anses som forretningshemmeligheder og behandles fortroligt. Der vil blive redegjort særskilt herom til Erhvervsudvalget.

Ovennævnte priser anses som forretningshemmeligheder og skal behandles fortroligt.

Hvis en køber af en pc med »Passer pengene?« præinstalleret ønsker at opdatere med nye skattetal og nye familiebudget-tal ultimo 96, kan dette kun ske, ved at køberen anskaffer sig en fuld ny licens til programmet. Prisen herfor er 300 kr. inklusive moms og omfatter et sæt

disketter, én manual og egen licenskode. Herefter kan køberen på sædvanlig vis abonnere på opdateringer til programmet, der p.t. koster 125 kr. pr. år inklusive moms.

Spm. nr. S 1587

Til sundhedsministeren (4/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for stigningen i medicinalpriserne og for de ekstra offentlige udgifter, som prisstigningerne giver anledning til, samt for de af ministeren påtænkte foranstaltninger for at holde de offentlige udgifter til medicin i ave?«

Svar (14/3 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Medicinpriserne stiger ikke længere. Tværtimod er lægemiddelpriserne faldet ganske betydeligt både i 1995 og 1996. Prisfaldene skyldes dels aftalen mellem Sundhedsministeriet og medicinindustrien om en nedsættelse af lægemiddelpriserne fra april 1995 og dels den skærpede konkurrence på markedet som følge af bl.a. parallelimport, nye kopipræparater osv. Et samlet tal for prisfaldet fra 1994 til 1995 forventes at foreligge i løbet af en måneds tid.

Stigningen i de offentlige udgifter til medicin-tilskud er ligeledes aftaget. Amternes udgifter steg fra 1994 til 1995 med 5,2 pct. Det skal ses i sammenhæng med, at den gennemsnitlige årlige vækst i den foregående 10-års-periode var omkring 9 pct.

Udviklingen i lægemiddelpriserne giver således ikke regeringen anledning til at overveje indgreb mod priserne.

Der foreligger forskellige muligheder for at dæmpe væksten i udgifterne til medicintilskud yderligere.

Jeg ønsker ikke på nuværende tidspunkt at kommentere disse nærmere.

Spm. nr. S 1588

Til trafikministeren (4/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for indholdet af den aftale om udbringning af varer, som Post Danmark har indgået med Bilka i Esbjerg, samt om ministeren finder, at de gældende regler for krydssubsidiering er opfyldt, og om Post Danmark overholder den erhvervslovgivning, som er knyttet til udbringning af varer?«

Foreløbigt svar (11/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Til foreløbig orientering kan jeg oplyse, at jeg har anmodet Posttilsynet om at undersøge sagen.

Når der foreligger et resultat heraf, skal jeg vende tilbage med en besvarelse af spørgsmålet.

Spm. nr. S 1589

Til finansministeren (4/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren bekræfte, at Ørestadsselskabets status som et interessentskab bevirker, at Københavns Kommune og staten som ejere har et særligt ansvar for selskabets økonomi, og vil ministeren oplyse, hvilke økonomiske rammer ejerne har meddelt selskabets bestyrelse?«

Begrundelse

Det fremgår af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1346, at der ikke er nogen direkte budgetmæssige rammer i Ørestadsloven for bybænen. Alligevel må det antages, at Københavns Kommune og staten som følge af Ørestadsselskabets status som interessentskab af egen drift har meddelt selskabets bestyrelse direktiver om Ørestadens økonomi. Alt andet ville være en uansvarlig håndtering af den ubegrænsede hæftelse, som ejerne har for Ørestadsselskabets økonomiske dispositioner.

Svar (12/3 96)**Finansministeren (Mogens Lykketoft):**

Jeg kan bekræfte, at da Ørestadsselskabet er et interessentskab, hæfter Københavns Kommune og staten solidarisk for selskabets økonomi.

Selskabets økonomiske rammer er fastlagt i Ørestadsloven, hvori det er forudsat, at selskabets økonomi kan hvile i sig selv. Salg af arealerne i Ørestaden samt blandt andet overskud fra driften af bybanen skal tilbagebetale de lån, som optages til finansiering af bybanen.

Inden for disse rammer er det Ørestadsselskabets bestyrelse, som har ansvaret for at disponere på en sådan måde, at denne forudsætning opfyldes.

Det kan tilføjes, at Ørestadsselskabets to ejere øver indflydelse på selskabet gennem deres repræsentation i selskabets bestyrelse, og at selskabets bestyrelse i overensstemmelse med lovens bestemmelser har ansvaret for selskabets økonomi.

Spm. nr. S 1601

Til justitsministeren (5/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1174 oplyse, om Arbejdsministeriet, Boligministeriet, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Forskningsministeriet, Indenrigsministeriet, Justitsministeriet, Kulturministeriet, Landbrugs- og Fiskeriministeriet, Miljø- og Energiministeriet, Skatteministeriet, Socialministeriet, Sundhedsministeriet og Undervisningsministeriet undlader at opfylde pligten til at indlægge cirkulæreforskrifter i Retsinformation, og i givet fald hvad det enkelte ministeriums begrundelse for dette er, samt hvilke forskrifter det enkelte ministerium undlader at indberette, og hvor meget disse forskrifter normalt ville fylde i Retsinformationsdatabasen målt på antal og omfang (karakterer)?«

Svar (13/3 96)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Sekretariatet for Retsinformation.

Sekretariatet har oplyst, at man ved skrivelse af 19. januar 1996 anmodede de i spørgsmålet nævnte ministerier om en udtalelse vedrørende udviklingen i ministeriernes indlæggelse af forskrifter på cirkulæreniveau i Retsinformation.

Sekretariatet har endvidere oplyst, at man på nuværende tidspunkt endnu ikke har modtaget svar fra alle de hørte ministerier.

På baggrund af de modtagne svar har sekretariatet dog meddelt, at der ikke synes at være nogen entydig baggrund for den konstaterede udvikling.

Sekretariatet har samtidig tilkendegivet, at en nærmere analyse bør ske på baggrund af udtalelser fra alle de hørte ministerier. Sekretariatet har derfor anmodet de ministerier, der endnu ikke har afgivet svar, om at svare snarest belejligt.

Justitsministeriet har på denne baggrund anmodet Sekretariatet for Retsinformation om at udarbejde en redegørelse for årsagerne til den konstaterede udvikling i ministeriernes indlæggelse af forskrifter på cirkulæreniveau i Retsinformation.

Justitsministeriet vil foranledige kopi af redegørelsen og de indkomne svar tilsendt spørgeren.

Spm. nr. S 1604

Til økonomiministeren (6/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for ministerens syn på de forslag til strukturpolitiske tiltag, som OECD kommer med i sin seneste analyse af dansk økonomi?«

Begrundelse

Der henvises til listen over OECD's forslag til strukturreformer, side 112.

Svar (13/3 96)**Økonomiministeren (Marianne Jelved):**

Der er i vidt omfang overensstemmelse mellem OECD's forslag til strukturpolitiske tiltag og den strategi, som regeringen følger.

Gennemførelsen af skattereformen vil frem til 1998 sænke personbeskatningen. Skattereformen er udformet, så der i perioden frem til 1998 sker en gradvis stramning af finanspolitikken for at forbedre den offentlige saldo, et hensyn, som også OECD prioriterer højt.

Arbejdsmarkedsreformen i 1994, ændringerne af denne i 1995 ved det såkaldte serviceeftersyn samt finansloven for 1996 indebærer væsentlige forbedringer af arbejdsmarkedets strukturer netop på de områder, OECD nævner.

Adgangskravet til arbejdsløshedsforsikringen hæves fra ½ års forudgående arbejde til 1 års arbejde, og aldersgrænsen for unges optagelse hæves fra 16 til 18 år. Rådighedsreglerne blev strammet i 1995 og skærpes yderligere i henhold til aftalen om finansloven for 1996. Dagpengeperioden forkortes, og uddannelsesperioder tæller som en del af dagpengeperioden. Men regeringen er som bekendt ikke indstillet på at sænke dagpenge niveauet.

De unges muligheder for og tilskyndelse til at tage en kompetencegivende uddannelse styrkes. Voksen- og efteruddannelserne styrkes, ikke mindst over for de kortuddannede. Udbredelsen af skånejob søges fremmet. Muligheden for meget tidlig tilbagetrækning på overgangsydelse ophører.

På konkurrenceområdet er det under overvejelse, hvilke initiativer der skal tages som opfølgning på Konkurrencelovudvalgets betænkning.

Regeringen har således været særdeles aktiv på de af OECD fremhævede områder. Ikke mindst for de mange initiativer på 1996-finansloven gælder det i sagens natur, at der endnu ikke er tilstrækkeligt grundlag for at vurdere virkningerne. Jeg er derfor enig med OECD i, at f.eks. virkningen af fremrykningen af aktiveringspligten må evalueres systematisk.

Spm. nr. S 1605

Til indenrigsministeren (6/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, i hvilket omfang kommunerne har benyttet den nye hjemmel til at udføre opgaver for hinanden, samt for, om ministeren har planer om yderligere udvidelser af kommunernes adgang til at drive erhvervsvirksomhed?«

Svar (13/3 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har på baggrund af en anmodning herom fra Europa-Kommissionen afgivet en redegørelse den 10. januar 1996 vedrørende anvendelsen i andet halvår af 1995 af lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder. Redegørelsen er samtidig sendt til Folketingets Kommunaludvalg.

Heraf fremgår, at otte kommuner og 11 kommunale fællesskaber i den omhandlede periode har udført opgaver, der må antages at være omfattet af loven. To kommuner og fire kommunale fællesskaber har afgivet tilbud på udførelse af opgaver, der må antages at være omfattet af loven.

De opgaver, som må anses for at være udført i medfør af loven, er med enkelte undtagelser tjenesteydelser. Der er især tale om undervisning, sociale opgaver, miljømæssige opgaver, skatte ligningsassistance, edb-leverancer og tjenesteydelser, vask af linned og lign., levering af varm mad og vedligeholdelse af grønne arealer.

Regeringen har ikke planer om udvidelser af kommunernes og amtskommunernes adgang til at drive erhvervsvirksomhed.

Spm. nr. S 1606

Til forskningsministeren (6/3 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for Kommunedatas andel af kommunernes samlede IT-investeringer samt for, om ministeren finder, at Kommunedatas markedsandel og særlige relationer til de kommunale beslutningstagere skaber for ringe reel konkurrence om kommunernes IT-investeringer?«

Foreløbigt svar (12/3 96)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Forskningsministeriet har ikke gennemført undersøgelser, der belyser spørgsmålet om Kommunedatas andel af kommunernes samlede IT-investeringer, og har heller ikke planer om at gøre det.

Jeg har bedt Kommunernes Landsforening oplyse, om landsforeningen kan bidrage til besvarelsen af spørgsmålet om Kommunedatas markedsandel.

Når landsforeningens svar foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1557

Til statsministeren (28/2 96) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Kan statsministeren oplyse, hvor stort et beløb statslige institutioner årligt bruger på annonceindrykninger fordelt på ministerier og samtidig oplyse, hvorvidt de statslige institutioner får del i bureauprovisionen?«

Svar (11/3 96)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 1514 og S 1515, vil Medieudvalget se nærmere på de beløb, de statslige institutioner årligt bruger på annonceindrykninger. Medieudvalget vil søge at indhente mere specifikke oplysninger om bl.a. fordelingen på de enkelte ministerier. Når disse oplysninger foreligger, vil jeg påse, at de tilgår Folketinget.

Med hensyn til bureauprovisionen har jeg i Statens Information fået oplyst, at formodningen er, at provisionerne som hovedregel videregives til de statslige opdragsgivere.

Ad spm. nr. S 1373

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Helge Adam Møller (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 4246, var sålydende:

Til justitsministeren (9/2 96) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at det i fremtiden er de rigtige dømtede, der afsoner deres domme i fængsel eller arresthus og ikke en

»falsk« person, som afsoner straffen, som det er blevet afsløret mindst tre gange inden for den seneste måned?«

Supplerende svar (12/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I tilslutning til min besvarelse af 21. februar 1996 kan jeg oplyse, at Direktoratet for Kriminalforsorgen overvejer en løsning, hvor der stilles krav om, at den domfældte ved fremmødet skal forevise fotolegitimation. Hvis den domfældte alligevel møder op uden fotolegitimation, eller hvis den medbragte fotolegitimation er utilstrækkelig for eksempel på grund af dens alder, og institutionen ikke kender den pågældende eller på anden måde f.eks. ved hjælp af sagsakterne kan identificere den pågældende, vil han/hun blive fotograferet af institutionen. Direktoratets regler om fotografering af de indsatte skal i givet fald ændres for at skabe hjemmel hertil. Det er tanken, at fotoet herefter kan sendes til politiet med henblik på identifikation af den pågældende. Det vil endvidere fremgå af tilsigelsesblanketten, at konsekvensen af ikke at medbringe tilstrækkelig fotolegitimation kan være fotografering af den pågældende med henblik på identifikation via politiet.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at man snarest vil drøfte den skitserede ordning med politiet.

Jeg vil vende tilbage til sagen, når resultatet af disse drøftelser foreligger.

Spm. nr. S 1577

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvor mange aflysninger har DSB foretaget på S-togs-driften, på hvor mange afgang har DSB valgt at mindske togstammens længde fra normallængden, hvor mange togstammer har haft dele af togstammen, der ikke kunne benyttes, på hvilke S-togs-strækninger er det valgt at aflyse afgang, og hvad har været grundlaget for i stor udstrækning at udelade afgang H+, alt i perioden 1. januar til 29. februar 1996?«

Begrundelse

De fleste vil nok erkende, at det ikke er muligt at tvinge folk til at bruge de offentlige transportmidler. Det er derfor vigtigt at erkende, at de offentlige transportmidlers succes afhænger af deres evne til at tiltrække folk. Dette kan bl.a. gøres ved fordelagtig komfort, pris, regularitet, driftsstabilitet m.m.

Vi har lige oplevet en periode med vejrmæssige ekstremiteter, som i høj grad vanskeliggjorde brugen af forskellige transportmidler. Men desværre må spørgeren konstatere, at det under disse forhold ofte har været de offentlige transportmidler og dermed den kollektive del af transporten, der har måtte opgive. Dette er betænkeligt.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at der i januar 1996 var en planlagt produktion på 30.435 S-tog. DSB havde i januar måned 101 »planlagte« aflysninger af S-tog, det vil sige aflysninger, hvor passagererne er informeret om aflysningerne senest dagen i forvejen, og 359 andre aflysninger af S-tog. Hovedårsagen til aflysningerne i januar 1996 var vognmangel forårsaget af hævværk på S-togs-vognene. Af samme grund kørte 76 S-tog med færre vogne end normalt.

DSB havde i februar 1996 en planlagt produktion på 28.345 S-tog. DSB havde i februar måned 1.747 »planlagte« aflysninger af S-tog og 741 andre aflysninger. Hovedårsagen til aflysningerne i februar 1996 var vintervejret. Af samme grund måtte 304 S-tog køre med færre vogne end normalt.

Det er ikke muligt at opgøre antallet af S-tog, der har kørt med aflåste vognafsnit.

Med henblik på at minimere problemerne og skabe en så tilfredsstillende toggang som muligt for passagererne i hårdt vintervejr har DSB i forvejen udarbejdet såkaldte vinterberedskabsplaner for S-banen. Beredskabsplanerne tager udgangspunkt i, at færrest mulige passagerer skal berøres af eventuelle aflysninger. Der opereres med følgende 6 niveauer afhængig af den enkelte situation:

1. Bx aflyses.
2. Bx og Ex aflyses.
3. Bx, Ex og H+ aflyses.

4. Bx, Ex, H+ og A+ aflyses.
 5. Bx, Ex, H+, A+ og B+ aflyses.
 6. Al normal drift aflyst, der køres med 20 minutters drift på alle linjer.
- Fra og med niveau 3 forsøger DSB at køre alle S-tog med 8 vogne.

Spm. nr. S 1578

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvad har det samlede antal passagerer på S-togs-nettet været i perioden 1. januar til 29. februar 1996, og hvad var dette tal i samme periode i 1995?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1577.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at DSB ud fra stikprøver måned for måned opgør passagertallet på S-togs-nettet. I januar 1996 er passagertallet opgjort til 7.989.109 mod 7.723.369 i januar 1995, svarende til en stigning på 3 pct. I februar 1996 er passagertallet opgjort til 7.453.214. Der foreligger endnu ikke opgørelser for februar 1996.

Spm. nr. S 1579

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvis driftsforstyrrelserne på S-togs-driften i perioden 1. januar til 29. februar 1996 kan begrundes i tekniske problemer, hvad kan der så gøres for at mindske disse, og hvad vil prisen være?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1577.

Svar (13/3 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

DSB oplyser, at en stor del af de driftsforstyrrelser, der især i februar måned 1996 har ramt S-togs-driften, skyldes tekniske problemer med materiellet, som er op til 30 år gammelt og – på trods af renoveringer de senere år – efterhånden er udtjent. DSB regner normalt med en levealder for rullende materiel på ca. 25 år.

S-togenes motorer har en konstruktion, som gør, at der, når temperaturen kommer ned omkring frysepunktet, kan ske såkaldte overslag, som beskadiger såvel selve motoren som den øvrige del af S-togs-vognens trækkræftsystem. Dette forhold, som observeres hver vinter, bliver stærkt forværret i situationer med snefygning. Hertil kommer, at S-togenes dørsystemer i situationer med sne og især fygning udsættes for tilisning. Materiellets tilstand, hvad angår disse forhold, var ved årsskiftet på et acceptabelt niveau, men vejr-situationen januar og februar og især i uge 8 gjorde, at en meget stor del af S-togs-vognene fik beskadiget motorer og/eller døre.

Det er ikke muligt inden for en realistisk økonomisk ramme at anviser konstruktionsmæssige løsninger på disse problemer. Til gengæld vil anskaffelsen af nye S-tog med stor sandsynlighed reducere driftsproblemerne i vintersituationer, idet disse togs motor- og dørsystemer er af moderne konstruktion (indkapslede motorer og døre, som »lukker udad«).

I den nuværende situation arbejdes der 7 dage om ugen og på overtid med at udbedre de nævnte fejl for at sikre det fornødne antal S-tog til driften. Den indsats, der ydes, er kun begrænset af den sporplads, der er til rådighed i S-togs-værkstedet, samt den tid, det tager at tørre, rense og reparere defekte motorer. Der sættes løbende vogne i drift, så længe blot nogle af dørene er funktionsdygtige. Mulighederne for at forøge kapaciteten, hvad angår tørring samt afrensning og reparation af motorerne i snesituationer, undersøges løbende, men en afgørende forøgelse af kapaciteten på dette område vil kræve anlægsinvesteringer på adskillige millioner kroner.

Det kan i øvrigt nævnes, at sidste gang hovedstadsområdet blev ramt af en tilsvarende ekstrem vintersituation, var driftsforstyrrelserne langt værre. Når det trods alt ikke er gået værre i år, skyldes det blandt andet de renoverings- og revisionsprogrammer, som S-togs-materiellet har gennemgået de seneste år.

Spm. nr. S 1580

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvilken driftsregularitet mener ministeren bør være målet for S-togs-nettet?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1577.

Svar (13/3 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

DSB har en intern regularitetsmålsætning, som er fastsat til mindst 95 pct. rettidige tog i gennemsnit hen over døgnet. I morgen- og eftermiddagsmyldretiden skal mindst 94 pct. og i den øvrige drifttid mindst 96 pct. af togene være rettidige. I 1995 var 95 pct. af S-togene rettidige.

Mit ønske er naturligvis, at alle S-tog skal være rettidige, men jeg mener, at DSB's interne målsætning er et realistisk mål for nærværende.

Spm. nr. S 1581

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvad er årsagen til, at S-togs-vogne, der har været udsat for hærværk og derfor aflåses, kører med i togstammen?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1577.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at S-togene består af togsæt. De i alt 580 S-togs-vogne er sat sammen i 144 2-vognssæt og 73 4-vognssæt.

DSB har fra julen 1995 og indtil nu oplevet en stærkt forøget mængde hærværk på S-togene i forhold til tidligere år. Da en ødelagt vogn binder en eller tre vogne mere i et togsæt, har DSB valgt at lade en stor del af dem køre, indtil der bliver plads på værkstedet. Alternativet ville være, at endnu flere togsæt blev taget ud af drift.

Helsingørmotorvejen samt på Ringstedgade i Roskilde og på Kronprins Frederiks Bro i Frederikssund.

Stigningen i biltrafikken er større, end den har været de seneste år på landsplan. I 1995 steg biltrafikken knap 4 pct. på landsplan, og de foregående år har stigningen ligget på 3 pct. eller derunder på landsplan.

I perioden den 12. februar til 25. februar forventer Vejdirektoratet et fald i biltrafikken som følge af snevejret.

Spm. nr. S 1582

Til trafikministeren (1/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Kan ministeren oplyse, om der i perioden 1. januar til 29. februar 1996 har været en stigning i biltrafikken i det storkøbenhavnske område?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1577.

Svar (13/3 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det er endnu ikke muligt at sige noget om trafikudviklingen i hele perioden 1. januar til 29. februar 1996, idet tal fra den sidste del af perioden endnu ikke er indsamlet og kontrolleret.

Der foreligger kontrollerede tal for perioden 1. januar til 11. februar 1996. Disse tal viser, at stigningen i biltrafikken i Hovedstadsområdet i denne periode udgør omkring 5 pct. i forhold til den tilsvarende periode i 1995.

Der er stigninger i trafikken i denne periode på alle de vejstrækninger i hovedstadsområdet, hvor Vejdirektoratet har tællestationer, og hvor trafikudviklingen kan opgøres. Stigningerne varierer mellem 2 og 10 pct. De mindste stigninger er målt i det nordøstlige Sjælland ved Hornbæk, på strækningen mellem Køge og Roskilde og på Roskildevej i Glostrup. De største stigninger er målt på Køgebugtmotorvejen og

Spm. nr. S 1602

Til sundhedsministeren (6/3 96) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Vil ministeren nøje redegøre for, hvad den påtænkte ændring af bekendtgørelsen om udlevering af lægemidler fra en 5-kroners regel til en 5-pct.s/5-kroners-regel vil koste henholdsvis det offentlige og patienterne, vil ministeren begrunde, hvorfor ministeren ikke har fulgt de i Sundhedsstyrelsens brev til ministeren af 17. november 1995 anførte kommentarer, der klart giver udtryk for, at en sådan ændring er i modstrid med patienternes interesser, samt redegøre for den økonomiske betydning, en 5-pct.s-regel ville have i det af ministeren anførte eksempel i besvarelsen af spørgsmål nr. S 456 af 23. november 1995, og vil ministeren vurdere, om ændringen er i overensstemmelse med EU's regler for frihandel samt med de i konkurrenceloven angivne forudsætninger for fri konkurrence og vedlægge Konkurrencerådets vurdering heraf?«

Svar (13/3 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er ikke muligt at give en nøje redegørelse for de økonomiske konsekvenser for det offentlige og patienterne af en sådan regelændring. Virkningen vil afhænge af, hvordan virksomhederne reagerer prismæssigt på sådanne ændrede konkurrencevilkår. Spørgsmålet om en ændring af bagatelgrænsen er i øjeblikket til politisk drøftelse. Det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at forudse, hvilken konkret udformning en regelændring vil få.

Jeg tillader mig, for så vidt angår spørgsmålet om overensstemmelsen med EU's regler for frihandel, at henvise til min besvarelse af 8. februar 1996 af spørgsmål nr. 147 stillet af Folketingets Sundhedsudvalg.

Spm. nr. S 1565

Til arbejdsministeren (29/2 96) af:

Helge Sander (V):

»Hvordan vil ministeren sikre, at ansatte, der fratræder et job, ikke begrænses urimeligt i deres mulighed for at få et nyt job?«

Begrundelse

Baggrunden for det rejste spørgsmål er, at anvendelsen af konkurrenceklausuler på arbejdsmarkedet efterhånden har fået et omfang, der ikke står i rimeligt forhold til den naturlige interesse, som en arbejdsgiver kan have i at beskytte virksomheden.

For at begrænse de ansattes adgang til erhverv anvender arbejdsgiverne typisk to former for konkurrenceklausuler: den artsbestemte og den ikkeartsbestemte konkurrenceklausul. De ansatte er dog ofte bundet af begge klausuler.

Der henvises i øvrigt til debatindlæg af Finn Hartung i Berlingske Tidende fredag den 4. august 1995: »Konkurrence – klausuler bør forbydes«.

Svar (13/3 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det fremgår af begrundelsen til spørgsmålet, at konkurrenceklausuler efter spørgerens opfattelse efterhånden har fået et omfang, der ikke står i rimeligt forhold til den naturlige interesse, som en arbejdsgiver kan have i at beskytte sin virksomhed.

Jeg er principielt enig i, at der skal være så få begrænsninger som muligt i forbindelse med et jobskifte. Men jeg har til gengæld også forståelse for, at en virksomhed kan have brug for at beskytte sig mod den unfair konkurrence, der kan opstå, hvis en tidligere medarbejder søger ansættelse hos konkurrenten.

Jeg kan indledningsvis præcisere, at de gældende regler om konkurrenceklausuler findes i funktionærlovens § 18 og aftalelovens §§ 36 og 38. Det er min opfattelse, at konkurrenceklausuler, som bliver indgået inden for rammerne af funktionærlovens § 18 og aftalelovens § 36 og § 38, både tilgodeser funktionærens muligheder for at kunne finde anden beskæftigelse og virksomhedernes behov for at beskytte sig mod urimelig konkurrence. Jeg har derfor på nuværende tidspunkt ikke i sinde at ændre de gældende regler.

Nedenfor er redegjort for det nærmere indhold af funktionærlovens § 18 og aftalelovens §§ 36-38.

Efter funktionærlovens § 18 kan en funktionær og en arbejdsgiver indgå en aftale om, at funktionæren ikke må drive forretning eller anden virksomhed af en vis art eller tage ansættelse i en sådan i en vis periode efter, at funktionæren er fratrådt sin stilling.

Der er dog flere betingelser, der skal være opfyldt, for at en sådan konkurrenceklausul er gyldig. Der skal for det første være tale om en funktionær, der indtager en særligt betroet stilling. Efter retspraksis er det udgangspunktet, at f.eks. professionelle sælgere eller handelsrejsende, som de også kaldes, er særligt betroede. Det skyldes, at de indtager en stilling i virksomheden, som indebærer, at de ved ansættelse i en konkurrerende virksomhed vil være i stand til at påføre arbejdsgiveren væsentlig konkurrence.

For det andet skal der betales et særligt vederlag, hvis konkurrenceklausulen skal vare mere end 1 år fra det tidspunkt, hvor funktionæren fratræder.

For det tredje må konkurrenceklausulen ikke stride mod aftalelovens § 36 og § 38. Konkurrenceklausulen kan efter sidstnævnte bestemmelser tilsidesættes, hvis den er for vidtgående i forhold til en rimelig beskyttelse af arbejdsgiverens interesser. Der kan være tale om for vidtgående begrænsninger såvel geografisk som tidsmæssigt og branchemæssigt. Der vil herunder skulle tages stilling til, om der er tale om en klausul, der på urimelig måde udelukker funktionæren fra at ernære sig erhvervmæssigt.

For det fjerde er det vigtigt at være opmærksom på, at hvis arbejdsgiveren opsiges funktionæren, uden at denne har givet anledning hertil, så bortfalder konkurrenceklausulen.

Spm. nr. S 1590

Til arbejdsministeren (4/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Hvor i lovgivningen er der hjemmel til, at alle ledige sygeplejerskestillinger skal annonceres i tidsskriftet Sygeplejersken?«

Begrundelse

Det fremgår af Dansk Sygeplejeråds kollegiale vedtægter, at medlemmerne kun må tage ansættelse i månedslønnede stillinger, såfremt disse stillinger har været annonceret i tidsskriftet Sygeplejersken.

Det kan undre, at arbejdsgivere er tvunget til at annoncere i bladet, der har en forholdsvis høj spaltmillimeterpris. Således koster 1 spaltmillimeter 33 kr. 97 øre i Sygeplejersken, mens en tilsvarende annonce i eksempelvis Morgenavisen Jyllands-Postens søndagsudgave ville koste 21 kr. 35 øre. De sidste par år har fagbladet Sygeplejersken givet et overskud på 20 mio. kr. årligt, der som hovedregel er havnet i den tilhørende fagforeningskasse.

Sygehusdirektøren i Vejle Amt har med rette ærgret sig over at skulle bruge 3 mio. kr. på annoncer i modpartens avis. De fleste af pengene kunne bruges bedre, og han kunne klare sig med annoncer i lokale blade til en langt lavere pris end de 33 kr. 97 øre, som Sygeplejersken tager pr. millimeter annonce.

Endelig skal det bemærkes, at de penge, sygehusdirektører landet over forvalter, er offentlige. Med andre ord havner der penge, der egentlig var tiltænkt syge og ældre, i sygeplejerskernes fagforening. På denne baggrund kan det frygtes, at fagbladet Sygeplejersken med stillingsannoncer misbruger et selvbestaltet monopol på området.

Svar (11/3 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der findes ingen lovgivning, der fastsætter regler om, at alle stillinger inden for et bestemt fagområde – f.eks. sygeplejerskeområdet – skal opslås i et bestemt fagblad.

Spm. nr. S 1647

Til økonomiministeren (8/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Hvornår tager ministeren stilling til, hvorvidt demokratiudvalgets rapport vil medføre lovinitiativer?«

Begrundelse

I et spørgsmål i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (spm. nr. 70 af 5. december 1995) ønskede udvalget oplyst, hvorvidt regeringen har overvejelser om at ændre lovgivningen vedrørende pensionskassers forvaltning af lønmodtagernes pensionsopsparing.

Ministeren svarede, at udvalget om mere demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger har overvejet en række initiativer, der kan bidrage til at skabe større åbenhed og information om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger.

På denne baggrund ønsker spørgeren oplyst, hvornår ministeren tager stilling til, hvorvidt demokratiudvalgets rapport vil medføre lovændringer.

Svar (12/3 96)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Ved besvarelsen i Folketinget den 9. april 1996 af forespørgsel nr. F 35 til statsministeren og økonomiministeren vil der blive redegjort for regeringens overvejelser om opfølgning af betænkning nr. 1306 »Demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger«.

Spm. nr. S 1558

Til erhvervsministeren (28/2 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren uddybe de af hendes departementschef fremsatte kommentarer i brev til Skatteministeriets departementschef dateret den 22. januar 1996 vedrørende en eventuel fremrykning af virksomhedernes indbetalinger af A-skatter til staten, herunder særlig bemærkningerne om, at et sådant forslag vil være en

barriere for etablering af nye virksomheder, samt bemærkningerne om, at en sådan aftale bør hvile på frivillighed, og vil ministeren vedlægge kopi af Jørgen Rosteds brev til Peter Loft dateret den 22. januar 1996 vedrørende dette?»

Svar (12/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Oplægget om en eventuel fremrykning af virksomhedernes kildeskatteindbetalinger er resultat af et udvalgsarbejde, der blev udført under stort tidspres sidste efterår. Oplægget præsenterer en række tekniske løsninger til opkrævning af A-skat m.v., men indeholder ikke nogen samlet anbefaling. Der er således tale om et udspil og ikke et færdigt forslag.

Under udvalgsarbejdet blev det bl.a. fra Skatteministeriet fremført, at en omlægning ikke vil le indebære administrative lettelse i større omfang. Dertil kom, at de overvejede tekniske løsninger med henblik på at nedbringe restancerne ville medføre forringelser for mindre virksomheder, der i dag indberetter manuelt. På den baggrund blev det besluttet at lade de videre overvejelser om ændring af kildeskatte systemet udgå af arbejdet med at lette virksomhedernes administrative byrder. Det fremgår af den køreplan om regeringens indsats for at lette de administrative byrder, som blev fremsendt til Folketinget den 15. december 1995.

I forlængelse af dette forløb sendte Jørgen Rosted den 22. januar 1996 vedlagte brev til Peter Loft, hvor det bl.a. foreslås, at ordningen bør være frivillig. Brevet skal desuden ses i lyset af de stærke indvendinger mod omlægningens virkninger for de mindre virksomheder, hvilket må gøre et stærkt indtryk, idet ingen virksomhed selv sagt skal stilles ringere end i dag.

Bilag

Erhvervsministeriet, den 22. januar 1996

Departementschef Peter Loft
Skatteministeriet

Kære Peter

I forbindelse med skatteministerens brev af 12. januar 1996 til erhvervsorganisationerne om

ændringer i kildeskatte systemet vil jeg orientere dig om nogle problemstillinger, som jeg er blevet opmærksom på under arbejdet med lettelse af de administrative byrder for mindre virksomheder.

Skatteministerens foreslår, at udbetalingen af løn og anden A-skat skal ske via en autoriseret aktør. Dette strider mod mange virksomhedsejeres holdning om selv at have fuld kontrol med deres virksomhed.

Endvidere vil virksomhedsejerne ikke tvinges ind i et nyt system, hvor de enten skal bruge en autoriseret aktør eller skal investere i ny teknologi og stille bankgaranti for selv at blive en autoriseret aktør. Dette kan også udgøre en barriere for etablering af nye virksomheder, idet disse kan have specielt svært ved at stille bankgaranti og foretage investeringer i teknologi.

En tredje problemstilling er fjernelsen af virksomhedernes kredittid, som kan påvirke specielt mindre virksomheders likviditet, da de ofte har et begrænset kapitalgrundlag.

Ud fra de synspunkter, der er blevet fremført under arbejdet med lettelse af de administrative byrder, bør en ny kildeskatteordning derfor bygge på forudsætninger om frivillighed og økonomisk neutralitet.

Med venlig hilsen
Jørgen Rosted

Spm. nr. S 1559

Til erhvervsministeren (28/2 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren fortsat garantere, at et lovforslag som omtalt i spørgsmål nr. S 1558 kun gennemføres, såfremt virksomhederne gerne vil have det, sådan som ministeren har udtalt til dagbladet Børsen den 8. februar 1996, og vil ministeren fortsat garantere, at et sådant forslag kun bliver gennemført, såfremt det ikke betyder udgifter for virksomhederne?«

Svar (12/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Som jeg også oplyste under besvarelse af spørgsmål nr. S 1558, mener jeg, at det er væsentligt, at en eventuel ny ordning gøre frivillig.

Spm. nr. S 1560

Til erhvervsministeren (28/2 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren vurdere, hvilken betydning en indskrænkelse af virksomhedernes likviditet i størrelsesordenen 13 mia. kr. vil have for beskæftigelse og investering, særlig hvad angår mindre virksomheder, samt iværksætters mulighed for at udvikle deres virksomheder?«

Svar (12/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det er klart, at meget store likviditetstab i en længere periode – f.eks. af en størrelsesorden som anført af spørgeren – ville have afgørende negative konsekvenser for beskæftigelse og investering i virksomhederne. Det skal for god ordens skyld nævnes, at det omtalte udspil til ændring af kildeskattesystemet ikke ville have påvirket virksomhedernes likviditet i dette omfang, men derimod med et samlet årligt tab på niveauet 0,5 – 1 mia. kr., som derefter skulle kompenseres efter nærmere drøftelser.

Spm. nr. S 1545

Til justitsministeren (28/2 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren oplyse, om der har eksisteret en aftale mellem politiet og DSB's Fast Food Café på Københavns Hovedbanegård angående behandling af bestemte grupper af kunder på den pågældende café?«

Svar (14/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København, som bl.a. har oplyst følgende:

»På grundlag af presseforlydender vedrørende en forståelse mellem DSB's Fast Food Café og politivagten på hovedbanegården i København om afvisning af gæster af gambiansk herkomst indhentede Københavns politis ledelse den 27. februar 1996 en udtalelse fra politiinspektøren på station 1, hvorunder hovedbanegården henholder. Udtalelsen suppleredes af lederen af politivagten.

Et eksemplar af den på grundlag heraf udfærdigede notits vedlægges.

Senere den 27. februar 1996 modtog Københavns politi en anmeldelse mod den nævnte restaurationsvirksomhed for overtrædelse af lov om forbud mod forskelsbehandling. Anmeldelsen, som blev indgivet af Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination (DRC), implicerede endvidere Københavns politi, idet DRC anmodede om, »... at politiets egen rolle i sagen efterforskes...«.

På denne baggrund har jeg den 1. marts 1996 videresendt sagen til Statsadvokaten for København, idet den efter min vurdering i lyset af DRC's anmeldelse bør undersøges inden for rammerne af retsplejelovens kapitel 93 c.

DRC er på et møde den 27. februar 1996 orienteret herom og har erklæret sig indforstået hermed...«

I den i udtalelsen fra politidirektøren nævnte notits er anført følgende:

»Pi... oplyste i dag kl. 0840 på forespørgsel, at politiet ikke har indgået aftale med nogen om, at man generelt kan forbyde f.eks. gambianere adgang. Han oplyste videre, at der var tale om almindelig ordenshåndhævelse, når personer – herunder f.eks. gambianere – blev vist bort.

I øvrigt henviste han til lederen af politivagten på Hovedbanegården.

Pk... , politivagten, hovedbanegården, henvendte sig herefter kl. 0845 telefonisk hertil, hvor han oplyste, at der ikke var og heller ikke har været nogen aftale med DSB om, at man generelt kunne bortvise personer fra restauranterne som følge af f.eks. hudfarve.

Derimod er lederen af restauranten blevet rådgivet om, hvilke muligheder politiet har, når der f.eks. er optræk til uro, hvis gæster skal bortvises.

Politikommisæreren understregede, at han klart og tydeligt har tilkendegivet, at politiet i medfør af rpl. § 108 og restaurationsloven kan medvirke til at bortvise gæster, som restauranten ikke ønsker at have siddende, f.eks. fordi de ikke spiser/drikker i restauranten eller måske sidder over en kop kaffe i flere timer, således [at] restauranten i princippet bliver brugt som varmestue.

Det er i denne forbindelse underordnet, om den gæst, der er tale om, er rød, hvid, gul, brun eller sort, narkoman eller ikke narkoman. Afgørende er, at der skal være et konkret bortvisningsgrundlag og ikke kun det, at den pgl. f.eks. er gambianer.«

Politidirektøren i København har efterfølgende telefonisk oplyst, at Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby den 6. marts 1996 har tilbagesendt sagen, idet statsadvokaten finder det hensigtsmæssigt, at der fra politiets side foretages efterforskning vedrørende den del af anmeldelsen, der vedrører DSB's Fast Food Café. Statsadvokaten har endvidere anmodet om, at sagen, når denne efterforskning er tilendebragt, på ny forelægges statsadvokaten med henblik på, at han på det til den tid fremkomne grundlag kan tage stilling til, hvorvidt der skal indledes efterforskning mod politi-personalet i politivagten på Hovedbanegården.

Da sagen for tiden er genstand for en straffetretlig undersøgelse hos statsadvokaten, finder Justitsministeriet ikke at burde udtale sig nærmere om sagen.

Spm. nr. S 1546

Til justitsministeren (28/2 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren oplyse, hvad begrundelsen er for, at Københavns Politi ikke af egen drift har igangsat en efterforskning (efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v.) af den meget omtalte og dokumenterede diskriminerende handling, som DSB's Fast Food Café på Københavns Hovedbanegård udsætter visse kundegrupper af udenlandsk herkomst for?«

Svar (14/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises til Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. S 1545 fra samme spørger.

Spm. nr. S 1598

Til socialministeren (5/3 96) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes de 30 mio. kr., som ældremobiliseringen har fået bevilget fra satspuljen, skal anvendes, hvorledes det sikres, at de bevilgede midler anvendes til disse formål, og hvorfor man ikke har benyttet sig af det eksisterende Ældre Sagen til at udføre projektet »Ældre hjælper ældre«?«

Begrundelse

Begrundelsen er en henvendelse fra Ældre Sagens kredskomiteé i Nordjylland, hvor man udtrykker bekymring over, at et så stort beløb bevilges til en nystartet forening, som ikke tidligere har arbejdet med ældrehjælp.

Svar (12/3 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har – som led i udmøntningen af satsreguleringspuljen for 1996 – afsat midler til et 3-årigt forsøgsprojekt, der betegnes »Ældre hjælper Ældre«, og som organiseres i Ældremobiliserings regi.

Ældremobiliseringen består af Sammenslutningen af Pensionistforeninger i Danmark, Den Jyske Sammenslutning af Pensionistforeninger, Den Fynske Sammenslutning af Pensionistforeninger, LO Faglige Seniorer, Omsorgsorganisationernes Samråd og Pensionisternes Samvirke.

Det overordnede formål med bevillingen er, hvilket også fremgår af anmærkningerne til finansloven, at styrke indsatsen over for de svage og ensomme hjemmeboende ældre, herunder bl.a. at motivere de ældre til at klare sig selv. »Ældre hjælper Ældre« vil, som det anføres, via

sin viden om de ældres forhold i det nære miljø på et tidligt tidspunkt kunne opfange signaler om behov for bistand og vejledning hos de ældre, og en hurtig, frivillig reaktion på et således konstateret behov vil i mange tilfælde kunne overflødiggøre en massiv offentlig indsats.

»Ældre hjælper Ældre« skal ikke erstatte det offentlige system, men er tænkt som et supplement hertil.

Projektet bygger – ud over et sekretariat, der med tilknyttede regionale konsulenter skal forestå koordineringen af projektet – på en frivillig ulønnet indsats fra de ældre selv. De personer, der påtager sig at opsøge og støtte isolerede ældre, vil først og fremmest være frivillige ældre, og alle ældre vil kunne deltage eller bidrage uafhængigt af medlemskab af en ældreorganisation eller af bestemte ældreorganisationer.

Til sikring af, at tilskuddet anvendes til bevilningens formål, er der over for Ældremobiliseringen stillet krav om aflæggelse af regnskab og revision. Revisor skal bl.a. påse, at tilskuddet er anvendt til det bevilgede formål.

Folkepensionistforeningernes og Invalideorganisationernes Kontaktudvalg, der høres om anvendelsen af satsreguleringspuljen, har i både 1994 og 1995 peget på Ældremobiliseringens »Ældre hjælper Ældre«-projekt som støtteværdigt, og satspuljepartierne – Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet – har bl.a. på denne baggrund truffet beslutning om at støtte ansøgnin-

gen og har dermed en forventning om, at Ældremobiliseringen kan løfte opgaven.

Spm. nr. S 1551

Til landbrugs- og fiskeriministeren (27/2 96) af:
Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange smågrise, slagtesvin og søer, som blev sendt til destruktion i Danmark, herunder selvdøde dyr, i årene 1992, 1993, 1994 og eventuelt 1995, hvis tallet foreligger?«

Begrundelse

Oplysningerne udbedes, da antallet af destruerede og selvdøde dyr kan hænge sammen med husdyrenes velfærd i de danske staldsystemer.

Svar (12/3 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Som svar på spørgsmålet vedlægger jeg Veterinærinspektatets oversigter over tilførsler til destruktionsanstalterne i årene 1992, 1993, 1994 og 1995.

Bilag

Tilførsler til destruktionsanstalterne i 1992

	D 20 Ringsted	D 30 Rønne	D 46 Vantinge	D 65 Løsning	D 67 Randers	I alt
Heste	626	49	345		1.628	2.648
Føl.....	153	12	0		839	1.004
Okser	2.050	183	2.497		23.368	28.098
Ung kreaturer	1.590	126	3.688		17.605	23.009
Spædekalve ..	10.259	930	7.341		94.355	112.885
Får/geder ...	1.588	121	1.254		9.985	12.948
Lam/kid	756	35	165		5.480	6.436
Søer/store orner.....	7.732	1.220	4.105		48.346	61.403
Svin	172.783	17.351	51.944		1.364.165*)	1.606.243
Hunde	6.492	7	542		7.890	14.931
Andre dyr ...	638	121	786		27.695	29.240
Animalske råvarer i tons .	94.850	9.268	57.799	286.241	103.093	551.251

*) Indeholder 114.864 afhentninger af smågrisecontainer, ansat til 7 stk. pr. container.

Bilag

Tilførsler til destruktionsanstalterne i 1993

	D 20 Ringsted	D 30 Rønne	D 46 Vantinge	D 65 Løsning	D 67 Randers	I alt
Heste	634	37	408		1.621	2.700
Føl.....	132	7	-		702	841
Okser	2.127	181	2.944		23.800	29.052
Ung kreaturer	1.755	139	1.866		16.650	20.410
Spædekalve ..	10.023	850	10.952		93.551	115.376
Får/geder ...	1.653	122	1.180		8.775	11.730
Lam/kid	914	37	159		4.735	5.845
Søer/store orner.....	8.473	1.327	5.083		50.949	65.832
Svin	189.977	18.554	63.582		1.364.555*)	1.636.668
Hunde	-	0	208		6.828	7.036
Andre dyr ...	550	135	670		19.072	20.427
Animalske råvarer i tons .	99.376	9.902	70.007	306.390	92.116	577.791

*) Indeholder 114.183 afhentninger af smågrisecontainer, ansat til 7 stk. pr. container.

Tilførsler til destruktionsanstalterne i 1994

	D 20 Ringsted	D 27 Løgstør	D 30 Rønne	D 46 Vantinge	D 65 Løsning	D 67 Randers	D 87 Lunder- skov	I alt
Heste	736		47	402		1.793		2.978
Føl	137		7	-		768		912
Okser	2.170		197	3.271		23.747		29.385
Ung kreaturer	1.759		145	1.980		18.039		21.923
Spædekcalve	10.224		1.028	11.876		100.913		124.041
Får/geder	1.814		136	948		9.176		12.074
Lam/kid	846		34	214		5.784		6.878
Søer/store orner	9.452		1.412	5.115		56.979		72.958
Svin	198.998		16.587	63.964		1.449.425*)		1.728.974
Hunde	-		-	166		7.435		7.601
Andre dyr	425		383	538		22.556		23.902
Animalske råvarer i tons	97.483	29.468	9.463	68.030	294.491	89.543	59.484	647.962

*) Indeholder 127.328 afhentninger af smågrisecontainer, ansat til 7 stk. pr. container.

Tilførsler til destruktionsanstalterne i 1995

	D 20 Ringsted	D 27 Løgstør	D 30 Rønne	D 46 Vantinge	D 65 Løsning	D 67 Randers	D 87 Lunder- skov	I alt
Heste	788		48	513		1.989		3.338
Føl	129		2	-		763		894
Okser	2.093		184	3.318		20.958		26.553
Ung kreaturer	1.920		93	2.076		18.912		23.001
Spædekcalve	10.354		992	13.178		101.533		126.057
Får/geder	1.735		121	791		8.392		11.039
Lam/kid	850		30	131		5.633		6.644
Søer/store orner	9.843		1.450	5.381		59.784		76.458
Svin	219.850		14.839	56.154		1.511.135*)		1.801.978
Hunde	-		-	359		7.280		7.639
Andre dyr	319		98	288		30.776		31.481
Animalske råvarer i tons	103.813	27.310	9.833	69.910	280.597	94.368	58.730	644.561

*) Indeholder 135.646 afhentninger af smågrisecontainer, ansat til 7 stk. pr. container.

Jeg skal samtidig oplyse, at for så vidt angår svin leveret til D67 Randers, indeholder opgørelsen ud over de smågrise, der er nævnt i fodnoten, og som afhentes i container, også andre

smågrise, der ikke anbringes i container, samt større grise i øvrigt.

Som det ses af opgørelserne, har der været en jævn stigning i tilførslerne fra 1992 til 1995.

Hvad der har været årsagen hertil, er ikke noget, der har været undersøgt nærmere i Veterinærdirektoratet. Jeg har på denne baggrund anmodet direktoratet om en redegørelse for årsagerne til stigningen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om ændring af lov om friskoler m.v., lov om gymnasiet m.v. og lov om kursus til højere forberedelseksamen og studieforberedende enkeltfagsundervisning for voksne m.v. (Tilskudsbestemmelser m.v.).
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen).
(Fremsat 13/3 96).

Sammen med denne sag foretoges den næste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 219: Forslag til lov om ændring af lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler. (Habilitetskrav, anbringelse af likvide midler, elevbetaling, bygnings-tilskud, elevstøtte, refusion m.v.).
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen).
(Fremsat 13/3 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Erik Dyrlund (S):

Lovforslagene, vi nu behandler, medfører ændring af fire gældende love: friskoleloven, gymnasieloven, hf-loven og højskole- og efterskoleloven, hvor der skal indføres enslydende bestemmelser.

Rigtig mange skoler er etableret og udøver deres virke på grundlag af disse fire love, og det er en klar opfattelse, at langt de fleste skoler udøver deres virksomhed ganske forstandigt. Man bruger bestemmelserne i de enkelte love til gavn for den enkelte skole og skolens elever. Man anvender bestemmelserne med fornuft og ansvarlighed, og man lever helt op til det ansvar, det er at være ansvarlig bestyrelse eller ledelse i en selvejende institution, og til ånden i

lovene. Derfor er det ærgerligt, at vi i dag står her med en række forslag, som har til formål at præcisere og stramme op på en række centrale betingelser for at være en selvejende institution.

Når vi gør det, skyldes det, at nogle skoler, bl.a. de, der er sammensluttet i det såkaldte Tvindsamvirke, ikke har forstået at administrere selvejet på samme fornuftige måde som alle andre skoler. En nærmere analyse af den måde, de 32 skoler under Tvindsamvirket arbejder på, har afsløret, at man ganske klart har tilsidesat den ånd, der ligger i ordet selvejende institution, på en sådan måde, at der er god grund til at stille spørgsmål ved den administrationspraksis, man har etableret.

Der er foretaget en række dispositioner, hvis formål ikke har været at komme den enkelte skole til gode, men tværtimod at sikre to andre formål: at presse det størst mulige tilskud ud af de offentlige kasser og sikre, at så mange penge som overhovedet muligt kanaliseredes væk fra den enkelte skole og over til fællesskabet. Den analyse, der er foretaget, afslører, at der kan stilles mange, mange spørgsmål om bl.a. skolepengeforskel, herunder fripladser, huslejeforhold, administrationsforhold og revisionsforhold.

Det er den socialdemokratiske folketingsgruppes klare opfattelse, at Tvindsamvirket misbruger de gældende regler ud over alle grænser på en ganske uacceptabel måde. Den måde, man administrerer på, strider ganske klart mod selvejerbegrebet. I Socialdemokratiet ønsker vi at bevare de selvejende institutioner i den form, langt de fleste af dem har, og vi ønsker ikke, at nogle få institutioners dispositioner skal rejse tvivl om værdien af denne skoleform. Derfor støtter vi regeringens og undervisningsministerens initiativer for at få ryddet op de steder, hvor der er behov for at rydde op.

Det er en kendt sag, at Rigsrevisionen er i gang med en nærmere kulegravning af Tvindsamvirket, og det har allerede nu givet anledning til, at undervisningsministeren har måttet foretage en række helt berettigede dispositioner. Der skal ryddes op, og det er også vigtigt. Men vi må ikke glemme eleverne. Det er min klare opfattelse, at vi skal udvise en sådan forstandighed og tolerance i oprydningsarbejdet, at ingen elever, der er omfattet af undervisningspligten eller står for at skulle aflægge afgangsprøve, kommer i klemme.

Og derfor støtter vi også de to lovforslag, vi nu behandler. De opstiller klare og gennemskuelige regler, bl.a. angående huslejeforhold,